ANT

Haftalık Dergi • 16 Eylül 1969 • Sayı 142 • 125 Kuruş

Küçükömer'in Yazısı: Hükümet ve Devlet Birliğine Doğru

TÜRKiYE'DEKi SOSYALiST HAREKET ÇIKMAZDA MI?

ARAP HALKLARINA iHANET EDENLER

HAFTANIN NOTLARI

Vietnam'ın yeni lideri

Önceki hafta ölen Kuzey Vietnam lideri Ho Şi Minh, dünyanın her yerinde düzenlenen törenlerle anılmıştır. Kuzey Vietnam'da ise Ho Şi Minh'in naaşı, 1945 yılında Fransız emperyalizmine karşı bağımsızlık ilan ettiği Bau Dinh alanındaki holde cam bir tabut içinde teşhir edilmiş ve onbinlerce Kuzey Vietnamlı, büyük liderleri Ho Şi Minh'in naaşı önünden geçerek saygı duruşunda bulunmuşlardır. Ho'nun ölmeden önce kullandığı lastik çarıklar da bir vitrine konulmuştur. Bau Dinh holüne de «Sevgili cumhurbaşkanı Ho Şi Minh için bitmez sevgiler ve tükenmez hüzünler» yazılı afişler asılmıştır. Ho'nun cenaze töreni sırasında açıklanan vasiyetinde, «Amerikan tecavüzüne karşı yürütülmekte olan mücadelede büyük güçlüklerle karşılaşılacağı, ancak zaferden tamamen emin olduğu «belirtilmekte ve sonuna kadar savaşa devam edilmesi istenilmektedir. Kuzey Vietnam cumhurbaşkanlığına da, Ho Şi Minh'ten sonra, yıllardan beri partide faal hizmetlerde bulunmuş olan 81 yaşındaki cumhurbaşkanı muavini Ton Duk Tang getirilmiştir. Yukarıdaki resimde Vietnam'ın yeni lideri görülmektedir.

7 *ağustos*

Ho Şi Minh anıldı

■ **Vietnam devriminin lideri Ho Şi Minh'in ölümü üzerine geçtiğimiz hafta içinde Fikir Kulüpleri Federasyonu ile SBF Fikir Kulübü ve SBF Öğrenci Derneği tarafından bir anma töreni düzenlenmiştir. Mustafa Kemal ve Ho Şi Minh'in büyük boy portrelerinin asılı olduğu Siyasal Bilgiler Fakültesi salonunda yapılan toplantıyı kalabalık bir öğrenci kitlesi izlemiştir. Toplantıda Doç. Türkkaya Ataöv, yazar İlhan Selçuk, Doğu Perinçek konuşmuşlardır. Üniversiteden çıkartılmak istenen gençlik lideri Deniz Gezmiş de yaptığı konuşmada, «Türkiye devrimcileri, Ho'nun bağımsızlık ilkesi ışığında savaşlarını sürdüreceklerdir» demiştir. Törenin son konuşmasını yapan köylü lideri, Çeyincek Köyü Muhtarı Köse Polat ise, «Türkiye aydının savaşının Ho Şi Minh'in bağımsızlık kavgasını Türkiye halklarına anlatmak olduğunu» söylemiştir.**

İşçilerin boykotu

■ Yarımca Seramik Fabrikası'nda çalışan 1200 işçi, işverenle aralarında çıkan anlaşmazlık üzerine işbaşı yapmamışlar, fabrikada fiili durum yaratmışlardır. İşçilerin bu protestolarının asıl nedeni, AP milletvekili adayı Hasan Turkay'ın başında bulunduğu sarı Çimse İş Sendikası'nın tutumudur. Hükümet asgari 225 kuruşluk saat ücreti tesbit ettiği halde, işveren bu ücreti ödemeye yanaşmamış, Çimse İş de bu tutuma boyun eğmiştir. Buna karşılık işçilerin çoğunluğunun kayıtlı bulunduğu DİSK'e bağlı Serkip İş Sendikası askari ücretin ödenmesi için mücadele etmiş, bunun üzerine işveren devrimci sendikanın başkanını işten çıkartmıştır.

Bahadınlı'ya dava

■ **TİP Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı'nın Emek Dergisi'nde yayınlanan «Devrimci Öğretmenler, Birleşiniz» başlıklı yazısından dolayı Ankara Savcılığı soruşturma açmıştır. Savcılık, Bahadınlı'nın dokunulmazlığının kaldırılması ile ilgili evrakın meclise gönderilmesi için Adalet Bakanlığı'ndan izin istemiştir. Ancak Bahadınlı bu devre milletvekilliğine adaylığını koymadığı için milletvekilliği önümüzdeki ay sona erecek ve hakkında dava açılacaktır.**

Faşist Cunta'ya karşı

■ Yunanistan'daki çeşitli direniş grupları, faşist cuntaya karşı «Demokratik Yunan Hareketi» adlı tek bir örgütte birleştiklerini, Yunanistan'daki yabancı basın temsilcilerine posta ile ulaştırılan bildirilerinde açıklamışlardır. «Demokratik Birlik», «Yunan Direniş», «Filiki Etaira» ve «Demokratik Direniş» örgütlerinin birleşmesiyle meydana gelen yeni örgütün amaçları şöyle açıklanmıştır: «Cuntanın devrilmesi, geçici bir milli birlik hükümeti kurulması, siyasi tutukluların serbest bırakılması, bütün subayların geri dönmeleri ve 1967 askeri darbesini yapanların yargılanması.»

8 *eylül*

Danıştay bozdu

■ Ulus Belediyesi Fen İşleri'nde görevli iken «siyasi gazete ve dergilere yazı yazdığı» gerekçesiyle görevine son verilen Galip Arslan, Danıştay'ın verdiği «yürütmenin durdurulması» kararıyla görevine iade edilmiştir. Arslan'ın görevine son verilmesinin asıl nedeni ise, orman köylülerinin örgütlenmesi için çalışması, aracı - bürokrat sömürüsüne karşı savaşmasıydı. Ulus ilçesinde bürokratların hışmına uğrayıp kıyılanların Galip Arslan ne ilki, ne sonuncusudur. Arslan'dan önce, Orman köylülerinin kooperatifleşmesinde büyük emeği geçmiş olan devrimci kaymakam Fikret Toksöz Hakkâri'nin Yüksekova ilçesine, ilköğretim müdürü Nidai Kuru ve ilköğretim müfettişi Metin Bıçakçı Nevşehir'in bir köyüne öğretmen olarak sürülmüşlerdi. Şimdi de devrimci iki köy öğretmeni, Cengiz Aydemir ve Bahattin Ünal, «TİP propagandası yaptıkları» iddiasıyla yargılanmaktadırlar.

El koydular

■ **Kırklareli Erkek Sanat Enstitüsü'nün yeni kurulan 4,5 milyon lira değerindeki binasına, çeşitli oyunlarla İmam Hatip Okulu yapılmak üzere fiilen elkonulmuştur. Elkoyma hareketinde en etkin rolü İlim Yayma Cemiyeti oynamıştır. Cemiyet mensupları, vali tarafından imam hatip okuluna bir ilkokul binasının tahsisini kabul etmemişler, «istemezük» avazeleriyle bakana başvurmuşlardır. Milli Eğitim Bakanı da, sırf politik hesaplarla, Erkek Sanat Enstitüsü binasını İmam Hatip Okulu'na tahsis etmiştir. Böylece, binada ayrıca bir Teknisyen ve Pratik Sanat Okulu açılması imkanı da ortadan kalkmıştır.**

9 *eylül*

İNTİ ÖLDÜ

Bolivya'daki gerilla hareketinde Ernesto Che Guevara'nın en yakın yardımcısı ve arkadaşı İnti Guido Peredo, bir polise atmak istediği bombanın elinde patlaması sonucu ölmüştür. İçişleri Bakanlığı'nın açıkladığına göre, Bolivya'daki rejime karşı savaşan gerillacılardan Peredo ve aralarında Küba'nın Latin Haber Ajansı'nın muhabiri Fernando Martinez'in de bulunduğu üç arkadaşının kaldıkları eve polisin bir baskın yapması üzerine başlayan düello sırasında iki kişi de yaralanmıştır. Aynızamanda Che'nin Bolivya konularında baş danışmanı olan ve 1967'deki harekatta kardeşi de öldürülen İnti'nin yeni bir gerilla hareketine hazırlanmakta olduğu belirtilmiştir.

Gerilla davası

■ Arkadaşımız Can Yücel hakkında Mao Çe Tung ve Che Guevara'dan çevirdiği «Gerilla Harbi» adlı eserde «komünizm propagandası» yaptığı iddiasıyla 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davaya devam edilmiştir. Yeni seçilen bilir kişi heyeti, ki heyette Sa hir Erman ve bir sivil savunma uzmanı bulunmaktadır, kitaptaki Mao ve Guevara'ya ait bölümlerde değil, önsözde yeralan Amerikalı bir generalin yazısında komünizm propagandası bulunduğu yolunda rapor vermiştir. Amerikalı general, bu yazısında gerilla savaşının genel bir fenomen olduğunu, bu savaşların ülkenin ekonomik ve sosyal durumuna göre değerlendirilmesi gerektiğini belirtmekteydi.

10 *eylül*

Özgüden beraat etti

■ Dergimiz yönetmeni Doğan Özgüden'in iki yıl önce, Cumhurbaşkanı Sunay'ın «anayasanın sosyalizme kapalı olduğu» yolundaki demecini eleştirmek üzere yazdığı yazıdan dolayı açılan dava beraatle sonuçlanmıştır. İstanbul Toplu Basın Mahkemesi'nde açılan davada savcı, Özgüden'in ve yazıyı yayınlayan eski sorumlu müdürümüz Yaşar Uçar'ın Türk Ceza Kanunu'nun 158. maddesine göre cezalandırılmasını istemişti. Avukatımız Müşir Kaya Canpolat'ın yaptığı savunma sonunda mahkeme, Özgüden ve Uçar'ın beraatlerine oybirliğiyle karar vermiştir.

Kayseri olayları

■ **Kayseri'de 8 Temmuz günü TÖS Genel Kurulu toplantısının basılmasıyla başlayan olayların duruşmasına Kayseri 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlanmıştır. Olayın 13 sanığından dördünün tutuklu olarak hazır bulunduğu duruşmada, sanık avukatları, «Gerçek failler ortada yoktur. Onlar hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır» demişler, savcı da sanıkların Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefetten tahliyesini istemiştir. Mahkeme tahliye kararı vermişse de, sanıklar hakkında tahrip ve yağmadan ayrıca tutuklama kararı bulunduğundan serbest bırakılmamışlardır. TÖS'ün verdiği muhtıradan sonra geçici İçişleri Bakanı Ragıp Üner'in açtırdığı olaylarla ilgili özel soruşturma da tamamlanmıştır. Müfettişlere ifade veren 50'yi aşkın Kayseri'li, olaylardan Kayseri Valisi ile Emniyet Müdürü'nün sorumlu olduğunu belirtmişlerdir. Öte yandan TÖS Kayseri lokalinin onarımı da tamamlanmış ve törenle hizmete açılmıştır.**

Kurtarılan ihtilâlciler

Amerikan emperyalizminin Brezilya'daki temsilcisi büyükelçi Charles Burke Elbrick'in kaçırılmasından sonra Brezilya makamları, elçiye karşılık serbest bırakılması istenen 15 siyasi mahkumu bir askeri uçakla Meksika'ya göndermiş ve böylece büyükelçinin iadesi mümkün olmuştur. Meksika'da uçaktan birer birer inen ihtilalciler, alanda kendilerini bekleyen vatandaşları tarafından alkışlanmışlardır. En çok tezahürat yapılan ihtilalci, 70 yaşındaki Gregorio Bezerra olmuştur. Öte yandan Uruguay'da da Amerikan işbirlikçisi gazete patronu ve banker Pellegrini - Gianpietro, solcu devrimciler tarafından kaçırılmıştır. Bankerin kaçırılmasının nedeni, grev yapan personeli askere aldırtıp yeniden zorla çalıştırmaya kalkışmasıdır. Devrimcilerin bu yeni eylemi karşısında, Latin Amerika işbirlikçileri panik içerisindedir.

11 eylül

Tarsus mitingi

■ Pamuk fiyatlarının yetersizliğini ve tarım ilaçlarının karaborsaya düşüşünü protesto etmek amacıyla bir hafta önce traktörlü yürüyüş yapan Tarsus'un yedi köy halkı, bu defa düzenledikleri bir mitingten sonra Ankara - Adana - Mersin karayollarını iki saat süre ile trafiğe kapatmışlardır. Kargılı Köyü Muhtarı Hüseyin Telli'nin öncülüğünde düzenlenen protesto mitinginde köylüler, «Gayrimillî iktidar, Türkiye'nin asıl sahibi ve efendisi olan biz köylüleri, üç - beş aracı ve tefecinin menfaatleri için kurban etti» demişlerdir. Köylülerin 600 traktörle kapattıkları karayolu, askeri birliklerin müdahalesiyle iki saatte açılmıştır.

CIA ve Faysal

■ Arap halklarına ihanetini bu hafta orta sayfada açıkladığımız Amerikan uşağı Suudi Arabistan Kralı Faysal'ın sürdürmekte olduğu dikta rejimine karşı düzenlenen ve uygulanmadan önce engellenen bir darbe teşebbüsünü ilk önce CIA'nın haber aldığı, Beyrut'ta yayınlanan ve Arap milliyetçilerinin marksist-leninist kanadının organı olan El Hürriye dergisi tarafından açıklanmıştır. CIA'nın ihbarından sonra önlenen darbe teşebbüsüyle ilgili olarak çoğunluğunu genç havacıların teşkil ettiği 2 bin kişinin tutuklandığı, Faysal'ın 30 «elebaşı»nın idamını emrettiği de belirtilmektedir.

12 eylül

Gençlik Köprüsü

■ Başta İ.T.Ü. İnşaat Fakültesi Öğrenci Birliği olmak üzere yüksek teknik öğrenim örgütlerinin kurduğu TÖYÇÖ (Teknik Öğretim Yurtiçi Çalışma Örgütü) tarafından, Zap Suyu'nda inşa edilen köprü tamamlanmış ve hizmete açılmıştır. Şimdiye kadar birçok köylünün kanına giren Zap Suyu'na kurulan köprünün açılışında TÖYÇÖ yöneticisi Yaşar Yılmaz, «Devrimci Gençlik Köprüsünü yurdun dört bucağında zorluklara rağmen çalışan devrimci kadrolara armağan ediyoruz» demiştir.

Tİ-SEN'in forumu

■ Türkiye Tiyatrocular Sendikası (Tİ-SEN) bir forum düzenleyerek Tunceli olaylarını belgelerle açıklamış, «Türkiye'deki bütün örgütlerin tam bir güçbirliği içinde olayı ısrarla izlemek üzere ortaklaşa bir eyleme geçmesi» kararlaştırılmıştır.

Liderler görüştü

■ Sovyetler Birliği Başkanı Kosigin ile Çin Halk Cumhuriyeti Başkanı Şu En Lay, dört yıldan beri ilk defa Pekin'de buluşmuşlardır. İdeolojik ihtilafın giderek karşılıklı toprak isteklerini de kapsaması üzerine iki ülke arasındaki anlaşmazlık diplomatik ilişkilerin kesilmesine kadar varmıştır. *Görüşmeden sonra* «her iki tarafın da samimi fikir teatisinde bulunduğu ve faydalı görüşmeler yaptığı» açıklanmıştır.

13 eylül

İÜTB Kongresi

■ İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği'nin üç yıldan beri yapılmayan kongresi nihayet açılmıştır. Üç yıldır Ufuk Şehri'nin yönetiminde bulunan İÜTB'nin kongresine sosyalistler tek grup halinde katılmaktadırlar. Komandolar ve ümmetçiler de tek grup halinde kongrede yeralmaktadırlar. Kongre, İstanbul'daki en geniş kapsamlı öğrenci örgütünün daha etkin ve devrimci bir hale getirilmesi bakımından büyük önem taşımaktadır.

Pahalılık Mitingi

■ Ankara'da *İşçi Birliği* tarafından Kurtuluş Meydanı'nda bir «Pahalılık Mitingi» düzenlenmiştir. Kurtuluş Meydanı'nda yapılacak mitingin afişlerini sokaklara asan gençlerden bir kısmı polis tarafından nezaret altına alınmıştır. İşçi Birliği Başkanı Metin Gür, bu özgürlük dışı davranışı şiddetle protesto ederek, «Türkiye'de demokrasinin varolduğunu iddia edenlere soruyoruz. Bu mudur insan özgürlüğü ?» demiştir.

Grizu İnfilâkı

■ Türkiye'de çalışma güvenliği sağlanamamasının yeni bir tezahürü Zonguldak'ta görülmüş. *Karadon ocağındaki* grizu infilakı sonunda altı işçi ölmüş, 13 işçi de yaralanmıştır. Ayrıca beş işçinin de hayatından umut kesilmiştir.

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

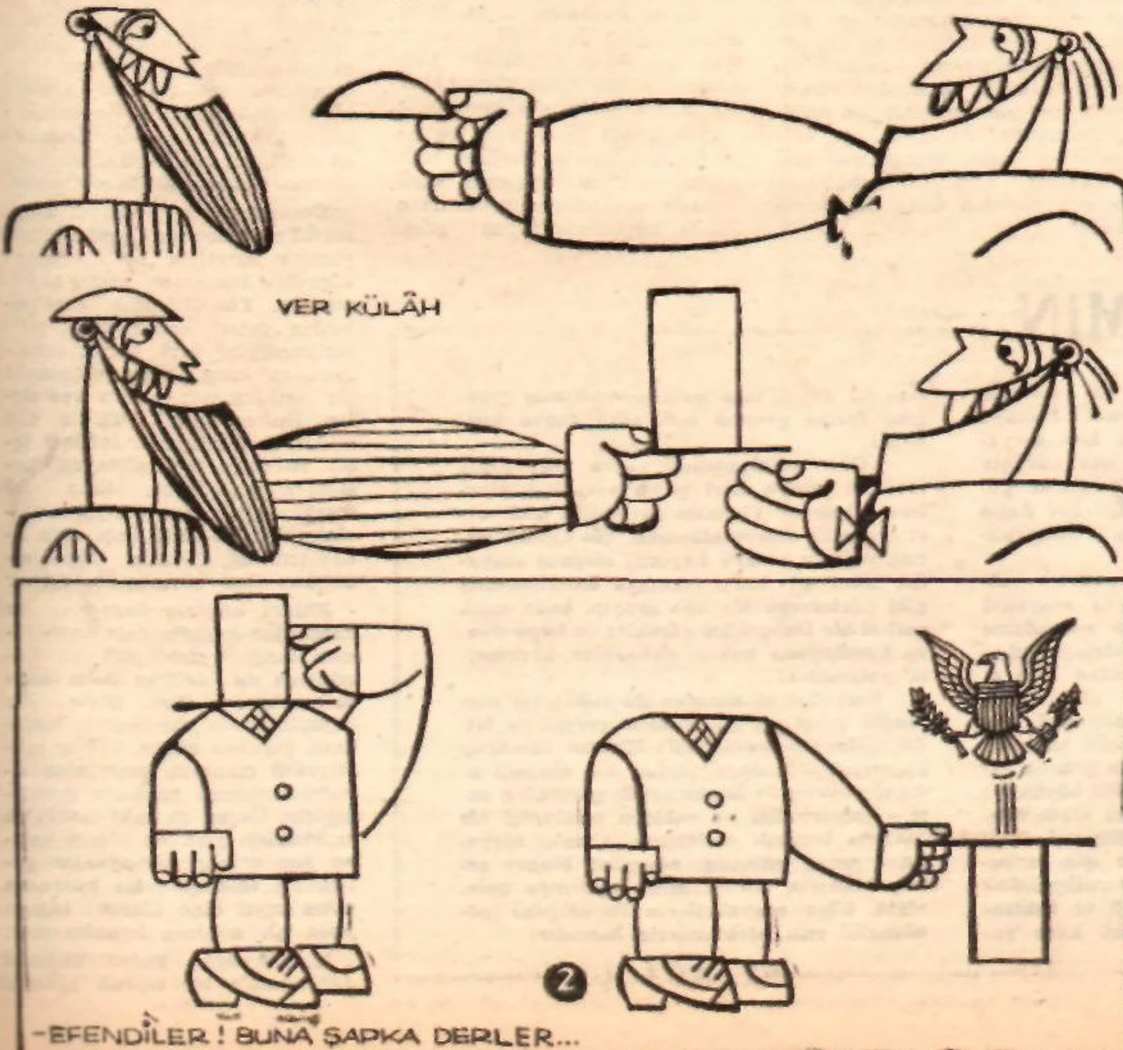
Devrimci ittifaka doğru...

TÜRKİYE sosyalist hareketi bir çıkmazda mıdır? Özellikle son haftalardaki iç çekişmelerden sonra bütün kamuoyunu meşgul eden başlıca sorulardan biri bu olmuştur. Bu hafta iç sayfalarımızda, sosyalist hareketin son gelişmeleri ve soldaki çeşitli kanatların durumları incelenerek bu soruya sağlıklı bir cevap bulmağa çalışılmıştır. Bu araştırmada da ortaya çıkmaktadır ki, TİP içinde bir süreden beri devam edegelen tartışmalar, Türkiye'deki sosyalist hareketin devrimci olmayan unsurlardan kendi kendine temizlenmesini ve sağlam bir çizgiye oturmasını sağlamaktadır. Son olaylar içerisinde çıkmaza saplanan Türkiye sosyalist hareketi değil, bu hareketin başına musallat olan oportunist unsurlardır. Türkiye sosyalist hareketi ise bir dönemeçtedir. İşçi sınıfı ideolojisine sırt çeviren, ağalarla ittifak kuran, oy hesaplarından başka bir şey düşünmeyen, devrimci gençliği hiçe sayan yönetici klik, sosyalist hareketin devrimci unsurlarının ittifakı karşısında güçsüz ve çaresiz kalacaktır. Bir defa bu engel atıldıktan sonra, işçi sınıfının tarihi ve bilime dayanan öncülüğü etrafında birleşen sosyalistler için hareketi daha güçlü biçimde ileriye götürmek, büyük işçi ve köylü kitlelerine mal etmek, hiç de zor olmayacaktır. Bugün büyük kentlerde, Anadolu'nun dört bir yanında, yönetici kliğin tutucu davranışları yüzünden kenara itilmiş binlerce militan bu atılımı beklemektedir.

KALDI ki, iç çekişmeler sadece sosyalist hareket için söz konusu değildir. Aslında Türkiye bütünüyle bir oluşum içerisindedir. Sosyalist hareketteki iç çekişmelerden daha şiddetlisi, bugün egemen sınıflarda görülmektedir. Son zamanlarda gazete sütunlarına aksenden Erbakan - Demirel çekişmesi, Demirel - Bayar çekişmesi, Ümmetçiler - Masonlar çekişmesi, sırf kişisel hesaplara yada biçimsel tutumlara bağlanmamalıdır. Bütün bu çekişmelerin derininde, egemen sınıfların kendi iç çelişmeleri mevcuttur. Emperyalizmle çıkar birliği halindeki komprador burjuvazisi ile, henüz dış ilişkiler kuramamış ve sömürüden daha büyük pay almak imkanını bulamamış Anadolu burjuvazisi arasındaki savaş gittikçe şiddetlenmektedir. Bu şiddetli çekişme, odalar birliğinde Erbakan - Batur mücadelesi, politik alanda ise Mason Biraderler - Müslüman Kardeşler mücadelesi şeklinde yansımaktadır. Ve işin ilginç yanı, arkasını büyük sermayeye dayamış komprador burjuvazisine karşı, sömürüden az pay almanın hırçınlığı içindeki Anadolu burjuvazisinin, dini duyguları istismar ederek ezilen Anadolu halklarını yanına almasıdır. Hattâ bu istismar, kitlelerin büyük kapitalistlere karşı tahrik edilmesine kadar varmaktadır. Önümüzdeki parlamento, kapitalizmin bu kendi iç çelişkilerinin kalın çizgilerle yansıdığı, komprador burjuvazi - bürokrat cephesi ile ümmetçi Anadolu burjuvazisinin çarpıştığı bir savaş alanı olacak ve iki taraf birbirini kıyasıya hırpalayacaktır.

KAPİTALİZMİN kendi iç çelişkilerinin böylesine şiddetlendiği bir dönemde sosyalist güçlerin kuracağı devrimci bir ittifak, kendiliğinden büyük gelişme imkanına sahip olacaktır. Kaldı ki, dünya konjonktürü de devrimci güçlerden yanadır. Türkiye'nin hayati bağlarla bağlı olduğu Ortadoğu bölgesinde Amerikan emperyalizminin her geçen gün daha ağır darbeler yemesi, halk kurtuluş hareketlerinin gün geçtikçe daha etkin güçler haline gelmesi, Türk, Arap, İran, Kürt halklarının Ortadoğu'da emperyalizme ve kapitalizme karşı büyük bir anti - emperyalist cephe kurmalarına imkan hazırlamaktadır. Tarihin çarkı, ulusal kurtuluş hareketlerinden ve sosyalizmden yana daha hızlı dönmeğe başlamıştır. Büyük devrimci Ho Şi Minh'in ölümü karşısında, birkaç sapık yazar hariç, bizim burjuva basınının dahi genellikle saygılı bir dil kullanmak zorunda kalması anlamlıdır. Hele hafta sonunda, Çin ve Sovyet liderlerinin Pekin'de bir araya gelerek görüşmeleri, yıllardan beri bir Çin - Sovyet çatışmasına umut bağlayan ve bunu alabildiğine istismar eden Amerikan emperyalizmi için büyük bir darbe olmuştur. Bu ortam içerisinde Türkiye sosyalist hareketinin bir çıkmaza saplanıp kalması için köklü bir sebep var mıdır? Oluşum halindeki bir hareketin çocukluk hastalıklarını tedavi etmek ve onu sağlıklı bir bünyeye sahip kılmak için sosyalistler yeterli bilgiye ve tecrübeye artık sahiptirler. İşçi sınıfı ideolojisini benimsemiş sosyalistler seçimden sonra, teferuatta görüş ayrılıkları olsa bile, asgari müştereklerde birleşerek beklenen devrimci ittifak kurmalıdırlar.

·GÖZ GÖRE · YALÇIN ÇETİN ·

Türkiye Sosyalist Hareketi Çıkmazda mı?

ANT'ın geçen sayısında ayrıntılarıyla açıkladığımız TİP Genel Yönetim Kurulu'ndaki çatışma, kamuoyunda geniş yankı yaratmış ve solun çeşitli kanatları adına basına verilen demeçlerle de hafta sonuna kadar sürdürülmüştür.

Tam seçime gidildiği ve bütün sosyalistlerin yekvücut olması gerektiği bir sırada açılan bu polemik, şüphesiz, çoğu sosyalistin kafasında aynı soruyu yaratmıştır:

«Türkiye'de sosyalist hareket çıkmazda mı?»

Gerçekten de, ilk bakışta, solun çeşitli kanatlarının birbirlerine yöneltikleri saldırılar bir bakıma soruya **«Hayır»** cevabının verilmesini imkansız kılmaktadır.

Hemen şunu belirtelim ki, bu kötümserlik havasının yaratılmasında, egemen sınıfların hizmetindeki burjuva basınının ve ajanslarının, soldaki çatışmaların özüne eğilmeden sadece menfi yönde istismara müsait bölümlerini alıp abartması ve kasıtlı bir biçimde yansıtması da büyük rol oynamaktadır. Sosyalist harekette söz sahibi çeşitli kanatlar sözcülerinin, basın mensuplarıyla konuşurken sorumsuzca davranmaları da, bu istismara ve abartmaya imkan hazırlamaktadır.

Nitekim, geçen haftaki söz düelloları sol'un zaafını gözleyen burjuva basınınca alabildiğine istismar edilmiş, hattâ «sosyalist» görünen bazı gazeteler dahi, açıkça yalan yazmakta ve halkoyunu yanıltmakta zerrece tereddüt etmemişlerdir.

Aybar'a tepki

Genel Yönetim Kurulu'ndaki çatışmadan sonra, sendikacılar Aybar'a ilk karşı gösteriyi, İstanbul'da toplanan Türkiye Maden İş Sendikası Kongresi'nde yapmışlardır. Her ne kadar sendikanın yöneticileri, Aybar'ı misafir olarak kongreye gelirken ev sahipliğinin gerektirdiği şekilde ağırlamışlarsa da kongre süresince genel başkanın diğer misafir sendikacılar tarafından yalnız bırakıldığı dikkatten kaçmamıştır. Aybar'ın kongrede yaptığı uzun konuşma da, tam karşısında oturan müstafi genel sekreter Rıza Kuas tarafından zaman zaman müdahalelere uğramıştır. Kuas, Aybar'ın bazı sözlerini yüksek sesle **«Doğru söylemiyorsun»** diye protesto etmiş, hattâ bir ara ikisi arasında şu diyalog olmuştur:

AYBAR - **İktidara gelirsek bütün fabrikaları devletleştirecek miyiz?**

KUAS - **Tabii devletleştireceğiz...**

AYBAR - **Hayır! Pe-Re-Ja gibi büyük halk kitlelerinin yararına olmayan fabrikaları devletleştirmeyeceğiz...**

Maden İş Kongresi'ndeki bu aleni çatışmadan sonra Rıza Kuas'ın verdiği demeçler, gazetelerde sansasyonel başlıklarla yer almağa başlamıştır. Sendikacılar arasında ortak bir tutum saptanmadan Rıza Kuas'ın kendi başına bu şekilde istismar edilmeğe müsait demeçler vermesi de büyük hata olmuştur. Burjuva basını Kuas'ın verdiği demeci yala yanlış aksettirerek **«TİP yine ikiye bölündü»** manşetiyle vermiştir. Bu arada Genel Başkan Aybar, Lastik İş Sendikası'na giderek Rıza Kuas ile bir görüşme yapmış ve uzlaşma imkanı aramıştır. Fakat görüşme olumsuz sonuç vermiş ve ertesi gün Kuas Akşam'a tekrar bir demeç vererek ithamlarını sördürmüştür: **«Bu bitmeyen kavgadır. Bir avuç menfaatçi aydın, partiyi çıkmaza sürüklemektedir. Bunun liderliğini toprak ağası Tarık Ziya Ekinci yapmaktadır. Maalesef Genel Başkan Mehmet Ali Aybar da bunlara yaslanmıştır.»**

SADUN AREN
— 12 Kasım'ı bekliyor —

Yanlış teşhisler

Kontenjan adaylarının tesbitinde Aybar'ın Ekinci kliğinden ve toprak ağalarından ya a çıkması karşısında sendikacıların tepki göstermesi ne kadar haklı ise, bu çatışmayı Kuas'ın gazetelere verdiği demeçlerde bir **«İşçi - Aydın çatışması»** şeklinde yansıtması, bazı sendikacıların da meseleyi **«İşçi - doğulu çatışması»** olarak koyması o kadar hatalı olmuştur. Hele Kuas'ın aynı gün Günaydın Gatesi'ne verdiği demecin de baştan aşağı tahrif edilerek **«parti içinde bir işçi - köylü çatışması»** şeklinde verilmesi, bu mücadelenin sosyalist hareket için yıkıcı mecralara sürüklenmesi tehlikesini yaratmıştır.

Zira bugüne kadar dünyadaki bütün tecrübeler, sosyalist hareketin zafere ulaşabilmesi için işçi, köylü ve toplumcu aydınlar ittifakının zorunluluğunu ortaya koymuştur. Nitekim, Türkiye İşçi Partisi'nin tüzüğünün amaç maddesinde de partinin karakteri şöyle tesbit edilmiştir: **«TİP, Türkiye işçi sınıfının ve onun tarihi ve bilime dayanan demokratik öncülüğü etrafında toplanmış, onun'a kader birliğinin bilinç ve mutluluğuna varmış bütün emekçi sınıf ve tabakaların (ırgatların, topraksız ve az topraklı köylülerin, zanaatkârların, küçük esnafın, aylıklı ve ücretlilerin, nafın, aylıklı ve ücretlilerin, dar gelirli meslek sahipleri ile ilerici gençliğin ve aydınların) kanun yolundan iktidara yürüyen demokratik, bağımsız, sosyalist örgütüdür.»**

Bu bakımdan, işçi sınıfı adına konuşan kişilerin, o sınıf ile köylüleri ve aydınları karşı karşıya getirecek bir tutuma sürüklenmeleri, en başta kendi kurdukları partinin tüzüğüne aykırı düşmektedir.

İşçi - Doğulu çatışması iddiasına gelince, kontenjanlardan bazılarını ele geçiren toprak ağalarının **«doğulu»** olması, bütün doğu halkını işçi sınıfının karşısında görmek için sebep değildir. Unutulmamalı ki, doğu halkının yüzde 98'i emekçidir ve işçi sınıfının en tabii müttefikidir. Ve onlar, ağa saltanatına karşı, bizzat zulmünü çektikleri için, İstanbul'daki sendikacılardan daha da hınçlıdırlar.

MİHRİ BELLİ
— Yeni partiyi yalanladı —

Bu gerçeği göz önünde tutarak, sendikacıların, temsilcisi oldukları işçi sınıfının **«bilimsel ve tarihi öncülük»** sorumluluğunu bir an için bile unutmadan, bu hatalı beyanları, yada kasten yanlış yansıtılan haberleri düzeltmeleri gerekmektedir.

Gelişigüzel demeçlerin ve hele bu demeçlerin burjuva basınında istismar edilerek verilmesinin sosyalistler arasında olumlu karşılanmadığını gören sendikacılar da, hafta sonuna doğru gazetecilere demeç vermekten vazgeçmişler ve bir toplantı yaparak ortak bir tutum tesbit etmeyi kararlaştırmışlardır. Diğer illerden gelen sendikacıların da katılmasıyla bu toplantı pazar günü yapılmış olacaktır.

Kendilerinin başa getirdikleri Aybar'la bugün karşı karşıya düşen parti kurucularından Türkler ve Kuas partiyi kurdukları gün Vilayetin kapısında

Samimiyetsizlik

Sendikacıların ortak bir tutum tesbit etmek için toplanacaklarını haber alan Genel Başkan Aybar, cuma günü telefonla Maden İş Sendikası'nı arayarak Kemal Türkler'den görüşme talep etmiş, Türkler'in de görüşmeyi kabul etmesi üzerine aynı gün uçakla İstanbul'a gelerek Yeşilköy'de Türkler'le buluşmuştur. Uzlaşma talebine Kuas'tan olumlu bir cevap alamayan Aybar'ın bu defa Maden İş Sendikası Genel Başkanı ile görüşmesi, hâlâ sendikacılarla uzlaşabilmek umudunu taşıdığını göstermektedir. Ne var ki, sendikacıların Aybar - Ekinci kliği karşısındaki kesin tutumu böyle kişisel temaslar sonucunda değil, pazar günkü ortak toplantıda tesbit edilmiş olacaktır.

Esasen Aybar - Ekinci kliği, sendikacılarla söz düellosuna girmek suretiyle bir bakıma köprüleri tamamen atmış sayılmalıdır. Yönetici klik, emekçilerden yeteri kadar aday gösterilmediğini ileri süren sendikacılara karşı, hafta ortasında bir açıklamayla cevap vermiştir. Bu cevapta, TİP'in 450 milletvekili adayının 341'inin işçi, 109'unun işçi olmayan kesimden seçildiğini, keza 23 merkez kontenjan adayının 12'sinin, 67 ilde liste başı olan adayların da 36'sının «işçi» olduğunu ileri sürmüştür. Aybar - Ekinci kliğinin önseçim ve kontenjan konusundaki affedilmez samimiyetsizliğini, bu açıklama da bir kez daha doğrulamaktadır. Zira, böyle bir hesaplaşmada göz önünde tutulması gereken husus, TİP'in milletvekili çıkarma şansı olan illerin başlarına kimlerin getirildiğidir. Geçen haftaki ANT'ta açıklandığı gibi, bu illerin başına hep emekçi olmayanlar getirilmiş, emekçiler ise kazanma şansı zayıf olan illerin başına yada alt sıralara konulmuştur.

Hele Aybar - Ekinci kliğinin Adıyaman'a bir toprak ağasını

BiLGE MiN

Ölen, sosyalizmin eşine az rastlanır usta, yiğit, bilge kişilerindendi. Davaya baş koduğu günden ölenedek hep sosyalizm için yaşadı, sosyalizm için savaştı. Ölümü sosyalist alemin ve sosyalist geleceğin büyük kaybıdır. Adı her daim sosyalizmin babaları arasında anılacaktır.

Bu arada, özellikle emperyalizme yatkın kamuoyunda, adının adeta sosyalist aleme nisbet verilircesine ve sosyalizme karşı gösterilircesine, «milliyetçi»ye çıkarılıp ululaştırılması altında yatan ince oyunu gözden kaçırmıyalım. «Ben önce milliyetçiyim, sonra sosyalistim» sözü, çağımızın emperyalizme - karşı milli kurtuluş savaşlarının bilimsel özünü dile getiren bir sözdür, ki ancak Ho çapında bir büyük ve bilge sosyalist söyliyebilirdi bu sözü. Emperyalist sultasına karşı milliyetçi ülkü uğrunda savaşmak, sosyalizm için savaşmaktır çünkü. Ve de bugünün milliyetçilik ülküsü uğrunda doğru strateji ve taktiklerle savaşan sosyalistleri gözü kara yalancılar değil, tam tersi, sosyalizmin gereğini yerine getiren özü, sözü doğru kişilerdir.

«Önce milliyetçilik, sonra sosyalizm» sözünde Ho'yu ileri gelen sosyalist ülkelere - hele de Vietnam savaşında milliyetçi cephenin zafere ulaşması için nicedir varını yoğunu ortaya koymuş direnen sosyalist ülkelere - karşı çıkmaya hazırlanırmış gibi gösterecek bir ima arayıp, onda uzak şarkın bir Dubçek'ini görenler ve bunu dünya kamuoyuna telkine çalışanlar, avuçlarını yalasınlar!

Sosyalist olunmadan da milliyetçi olunabilir gerçi ya, günümüzün gerçek ve bilfiil milliyetçi savaşçıları Ho'nun sürdürüp başarıya götürdüğü türden bir savaşın adamlarıdırlar ve bugün artık, gerçekten anti - emperyalist ve sahiden milliyetçi bir savaşta başarılı olabilmek, ancak, sosyalizmi amaç edinmiş, sosyalist bilince ermiş kişilerle, Ho Şi Minh ayarında usta, yiğit, bilge sosyalistlerin öncülüğüne gönüllerini razı edebilenlerin harcıdır.

T. AĞAOĞLU

Sendikacıları da karşısına alan Aybar, Maden İş Kongresinde yalnız başına...

ile baş yapmaları, devrimcilikten uzaklaştıklarının ve sadece oy hesaplarıyla hareket ettiklerinin inkar kabul etmez kanıtıdır. Nitekim, Hidisoy aşireti reisi ve büyük toprak ağası Sabri Tanrıverdi'nin TİP birinci adayı gösterilmesi üzerine Adıyaman İl Yönetim Kurulu, Kâhta ve Besni ilçeleri yönetim kurulları istifa etmişlerdir.

Diğer gruplar

Genel Sekreter Tarık Ziya Ekinci'nin bütün bunlardan sonra gazetelere demeç vererek **«Önseçimlerde tabana saygılı olmak lazımdır. Sosyalist potansiyel köye kaymıştır. 1965'teki şartlar yoktur. O zaman sosyalist potansiyel İstanbul'un, Ankara'nın lüks ve aydın çevrelerindeydi, şimdi durum değişmiştir»** demesi de, bir başka samimiyetsizlik örneğidir. Aybar - Ekinci kliği, merkez kontenjanlarını kullanırken tabana ne kadar saygılı olduğunu elhak göstermiştir. Ekinci'nin sosyalist potansiyelin şehirlerden köye kaydığını ifade etmesi ise, hiç hakkı olmadığı halde köylü sınıfı adına konuşarak köylü ve kentliler arasında bir ayırım yapma gayretkeşliğinin tezahürüdür. Böylesine samimiyetsiz ve bölücü bir tutum içerisindeki bir klikle, işçi sınıfı ideolojisini benimsemiş sosyalistlerden hiçbirinin uzlaşması düşünülemez.

Partideki bu son çatışmadan sonra, daha önce yönetici kliğe cephe almış grupların durumu da önem kazanmıştır.

Büyük kongreler döneminde en büyük muhalif grup olarak ortaya çıkan Aren'ciler, Aybar - Ekinci kliği ile sendikacılar arasındaki çatışmayı hiçbir yorum yapmadan izlemektedirler. Prof. Sadun Aren, **«İhtilafı parti içinde halletmek gereklidir. TİP'in fazla yıpranmasını istemiyoruz. Seçimlere kadar fiilen yapılacak hiçbir şey yok. Onun için TİP'in oy almasını sağlamak amacıyla kampanyaya katılacağız»** demiştir. Kontenjanların tesbiti sırasındaki çatışmada da tarafsız kalan Arenciler, tutumlarını açıklamak üzere 12 Kasım'da toplanacak olan Genel Yönetim Kurulu'nu beklemektedirler. Aren grubu, kongrelerdeki mücadeleyi daha sonra aynı kuvvetle yürütemediği için oldukça zayıf düşmüş, Aybar - Ekinci kliğini tek başına mağlup etmek imkanını kaybetmiştir. Ancak bu grubun oportunizme karşı, gerçekten devrimci genç unsurları hâlâ etkin bir güç meydana getirmektedir.

«Milli Demokratik Devrim» stratejisini benimseyen ve son zamanlarda geniş cepheciliği reddederek kendilerine **«proleter sosyalist»** diyen grup da parti içinde büyük bir güç haline gelememiştir. Parti dışında Mihri Belli'nin liderliğinde daha etkin bir mücadele yürüten bu grup, önce yayın organlarıyla, seçimde TİP'i örgüt olarak destekleyeceğini açıklamış, daha sonra sadece üç ilde TİP'e karşı üç bağımsız adayı da (Malatya'da Teslim Töre'yi, Aydın'da Hüseyin Kaya'yı, Kars'ta Adil Kurtel'i) desteklemeyi kararlaştırmıştır. Bu grupun, **«Emekçi**

Sosyalist Partisi» adında bir yeni parti kurma hazırlıklarına giriştiği haberini de bizzat Mihri Belli yalanlamıştır. Belli, açıklamasında, **«anti - demokratik engeller kalkmadan, Türkiye'nin ileri kamuoyu (sosyalistler ve namuslu demokratlar) bu yolda hazırlanmadan, bütün devrimci çevrelerin nabzı yoklanmadan 'tepeden inme' yeni bir sosyalist parti kurulmasının söz konusu olamayacağını»** söylemiştir.

Çıkmazda değil

Ancak **«milli demokratik devrim»** stratejisini benimsemiş olan grup da, yeni bir sorunla karşı karşıya bulunmaktadır. Bu grup içerisinde **«milli demokratik devrim»**in asker - sivil aydın zümrenin öncülüğünde mi, yoksa işçi sınıfının öncülüğünde mi gerçekleştirileceği konusunda görüş ayrılığı mevcuttur. **«Asker - sivil aydın zümrenin öncülüğünde»** bir milli demokratik devrimin savunucusu Doğan Avcıoğlu'nun önümüzdeki ay yeni bir dergi ile yayın hayatına atılması ve bu dergi çevresinde bir kadro kurması üzerine, milli demokratik devrimcilerin **«asker - sivil aydın zümrenin öncülüğü»**nü benimseyen kanadının, işçi sınıfının öncülüğünü benimseyen kanattan koparak yeni kadroya kayacağı muhakkaktır. Böylece bugüne kadar homojen olmayan bu grupun gerçekten sosyalist unsurları belli olacaktır.

Görüldüğü gibi, TİP'teki çatışmalar ve yeni gelişmeler, Türkiye sosyalist hareketinin, ilk bakışta göründüğünün aksine, bir çıkmazda değil, bir dönemeçte olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu çatışmalar içerisinde sosyalist hareket bütün gruplarda devrimci olmayan unsurları kendiliğinden tasfiye etmektedir. Seçimden sonra, işçi sınıfının ideolojisini, işçi sınıfının tarihi ve bilime dayanan öncülüğünü benimsemiş bütün sosyalistlerin, devrimci niteliğini yitirmiş yönetici kliği tasfiye ederek Türkiye sosyalist hareketini devrimci bir çizgiye oturtmak üzere asgari müştereklerde birleşmeleri mümkündür.

Seçimde örgüt olarak TİP'i desteklemek durumunda olan gerçek sosyalistler, seçim sonrasının bu devrimci görevine de şimdiden hazırlanmalıdırlar.

Çektiği zulüm, hukuk ve tıp adına bir «skandal» halini alan 142. maddenin çilekeş mahkûmu Şadi Alkılıç

RIZA ÇERÇEL
— Ondan da hesap sorulur! —

Şadi Alkılıç'ın Durumu Kızılhaç Kongresinde Nasıl Hasıraltı Edildi ?

FAŞİST Mussolini kanunlarına göre altı yıl süren ve bütün dünyada «hukuki skandal» **olarak nitelenen bir dava safahatinden sonra,** «düşüncelerini açıkladığı için» **mahkum edilen Şadi Alkılıç, şimdi egemen sınıfların keyfince zulme tabi tutulmakta, bu zulüm** tıbbi **ve giderek** siyasi **skandallara yolaçmaktadır.**

ANT'ın 4 Mart 1969 tarihli sayısında açıklandığı gibi, Alkılıç'ın Haydarpaşa Numune Hastanesi'nden aldığı 3.2.1969 tarihli muayene raporunda, taşikardi, percordial ağrı şikayetleri, obosite, kroner yetmezliği, hipertansiyon, arteriskleros müşahade edildiği belirtilmekteydi. Aynı hastanenin sağlık kurulu tarafından verilen 25.4.1969 tarihli raporda ise, bunlardan başka arteriel golap, kroner yetmezliği neticesi kalb yetmezliği, hiperkolestirenemi ve hiperlipidemi tesbit edildiği ifade edilmektedir.

Alkılıç, bu raporla, adli tıbba başvurmuş, ancak aradan dört aydan fazla bir süre geçtiği halde adli tıp rapor hakkında olumlu yada olumsuz herhangi bir karar vermemiştir. Bilindiği gibi, Yassıada Mahkemesi, *eski DP milletvekillerinin bir çoğu* için, hafif bir «hipertansiyon» **müşahadesinde dahi, adli tıpça** «tahliyesi gerekir» **yolunda fetvalar verilmişti.**

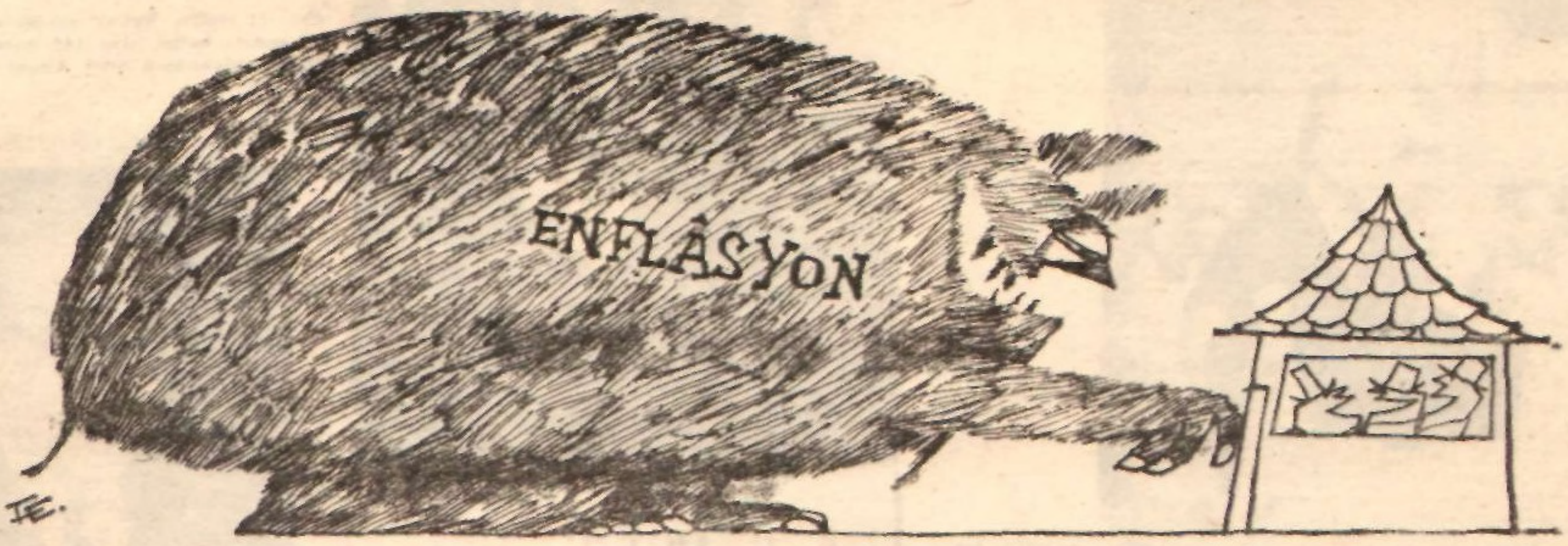
Gerek «hukuki skandal» **olarak nitelenen mahkumiyeti, gerekse sağlığı ile bütün dünyanın yakından ilgilendiği Alkılıç'ın durumu geçen hafta İstanbul'da toplanan XXI. Uluslararası Kızılhaç, Kızılay, Güneş ve Kızılarslan Dernekleri Kongresi'nde de sözkonusu edilmiştir.**

Alkılıç'ın sağlık durumu nedeniyle tahliyesi gerektiği, bunun kongrede ele alınması gereken insani bir konu olduğu Kızılhaç İngiliz Delegesi tarafından ifade edilmiş, ayrıca konunun kongrede ele alınması ve Alkılıç'ın tahliyesi için ilgili makamlara başvurulması yolunda kongre başkanlığına Türkiye'deki ve çeşitli ülkelerdeki kuruluşlar tarafından telgraflar çekilmiş, müracaatlar yapılmıştır. Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu ve bağlı derneklerinden başka, Ankara'dan da başta İşçi Birliği ve FKF olmak üzere 28 kuruluş da aynı şekilde kongre başkanlığına başvurmuşlardır. Ayrıca, Ankara'da İşçi Birliği, Köylü Birliği ve Proleter gazeteleri adına, Kızılay Genel Merkezi'nin kapısına salı günü «Şadi Alkılıç hürriyetine kavuşmalıdır» **bantlı siyah bir çelenk konulmuştur. Çarşamba günü de Yalçın Yusufoğlu ve Doğu Perinçek, 28 kuruluş adına ortak bir basın toplantısı düzenleyerek** «İnsan sağlığı ve düşünce özgürlüğünün hiçbir ülkenin sınırlarıyla kısıtlanamayacağını» **belirtmişler,** «Toplantı halindeki Kızılhaç Kongresi, bu konuda olumlu bir karar al*mazsa, emperyalizm emrindeki gösterme*lik ve gayriciddi bir örgüt durumuna düşecektir» **demişlerdir. Aynı gün Tandoğan Alanı'nda başlayıp Kurtuluş alanında bir de yürüyüş yapılmıştır.**

Ne var ki, Türkiye Kızılay Derneği Başkanı ve AP Afyon Milletvekili adayı, eski Adalet Bakanı Hasan Dinçer'in hemşehrisi Rıza Çerçel, bu müracaatlardan hemen sonra, kongre başkanı sıfatıyla alelacele bir açıklama yaparak Alkılıç'ın durumunun bir iç mesele olduğunu ileri sürmüş, Alkılıç'la ilgili rapor hakkında henüz adli tıbbın dahi bir karar vermemiş olduğunu bilmezlikten gelerek, «Adalet Bakanlığı yetkilileri ile yaptığı temaslar sonucu». ***Alkılıç'ın* sağlık durumunun bir hastaneye naklini gerektirir nitelikte olmadığını, cezaevi revirinin tıbbi ihtimamı altında bulunduğunu öğrendiğini söylemiştir.**

Böylece bütün delegeleri önceden etkileyen ve Türkiye'de yapılmakta olan kongrenin Türkiye'nin bir iç meselesiyle karşı karşıya bulunduğunu empoze ederek efendilerine yaranan Çerçel, sonunda ilgili komiteden, «genellikle münferit kişiler hakkında herhangi bir görüşme yapılmasının teamül icabı olmadığı» **gerekçesiyle, kongreye yapılan müracaatların Kızılay'a aktarılması yolunda bir karar çıkarttırmıştır.**

Unutulmamalıdır ki, «Alkılıç davası», **Çerçel ve efendilerinin gayretlerinin sonucu ne olursa olsun, kapanmamıştır. Alkılıç düşüncelerini açıkladığı için mahkum edildiğinde kapanmadığı gibi... Bu zulmün, doktor raporlarına rağmen, hem de insani amaçlarla kurulmuş bir uluslarası, örgütte göz göre göre hasıraltı ettirilmesinin hesabı Çerçel gibilerden de elbette sorulacaktır.**

POLİTİKACILAR SEÇİM DERDİNDE...

İnönü'ye göre, DP Anayasayı ihlal etmemiştir!

Devlet ve hükümet birliğine doğru...

İdris KÜÇÜKÖMER

C. Bayar ve İ. Paşa, son buluşmaları üzerine birbiri ardından beyanat verdiler. C. Bayar Türkiye için asıl tehlikenin **«aşırı sol»** olduğunu bildirdi; İ. Paşa da **«aşırı uçlar»** dediği hareketleri tekrar kınadı. Bu beyanların dayanağı daha önce ikisi arasında yapılan bir anlaşma, bir belgedir; iki tecrübeli politikacının arasındaki eski ve devamlı çatışmanın bir bakıma artık önemi kalmadığının bir belgesidir. Tarihi süreç içinde bu iki insan, artık aralarındaki devlet görüşü farkına rağmen, birbirlerine karşı döğüşmeyecekler, fakat özellikle aşırı dedikleri sola karşı aynı cephede yer alacaklardır. Aslında bu iki politikacıyı bir araya gelmeye iten (iç ve dış) sebepler vardı. Bunu genel seviyede şöylece ifade edebiliriz:

Türkiye'de emperyalist çerçeve yada kıskaç içindeki üretim güçlerinin gelişmesi yine yavaşlamaya, hatta duraklamaya doğru gitmektedir. Bu güçlerin gelişmesine, mevcut birtakım gruplar, müesseseler engel olmaktadır, kısaca mevcut üretim ilişkileri, üretim güçlerini geliştirici bir uyumluluk içinde değildir. Emperyalist çerçeve içinde kapitalist üretim biçimine uygun bir gelişmede bu uyumluluğu bulmak esasen güçtür. Güçtür ve memleketin anahtarlarını batılı kapitalistlere teslim eden bir süreç izlemektedir. Sosyalist mücadele ise başka bir üretim biçimi getirme mücadelesidir. Ve bu yoldan üretim güçleri aynı zamanda milli nitelik de kazanacaktır. Sözünü ettiğimiz uyumsuzluk, mevcut düzeni sarsmaktadır. İçinde bulunduğumuz buhranın esası da budur. İşte bunun için bazı tedbirlerin alınması gerekmektedir.

Bu tedbirler: a) hem reform adı altında düzeni tamir edici, b) hem de özellikle aşırı denen solu bölücü, onu kendi içine dönük bir mücadele ile tahrip edici tedbirler olacaktır. Kapitalist metropollerle ekonomik olarak tamamlaşmaya yönelmiş yada yöneltilmiş Türkiye ekonomisindeki bu gelişme, politik alanda değişmeyi zorunlu kılmaktadır. İşte bu zorunluk Paşa ile Bayar'ı bir araya itmiştir. Paşa temsil ettiği düzeni kurtarmak ve **«devletle hükümeti bir araya getiren»** bir iktidar olmak üzere davranmaktadır. Bununla birlikte, iki yaşlı politikacının Türkiye'deki gelişmenin ne derecede bilincinde oldukları bilinemez (yalnız Celal Bayar'ın kısmen doğru gözüken ilginç görüşleri var, bunu tartışacağız). Tarihi gelişme sözünü ettiğimiz birleşmeyi mümkün kılmaktadır. **Kısaca devlet ile, seçimle gelen parlamentolardan kurulan hükümetler arasında sürüp gelen bir iktidar bölüşümü ve çatışması vardır. Bunun için Adnan Menderes sık sık «hükümet bizde iktidar Paşa'da» der dururdu. Şimdi Türkiye'de gözlediğimiz tarihi gelişme içinde, Paşa'nın büyük ölçüde temsil ettiği ve devlet iktidarını halen önemli bir derecede elinde tutan bürokratik güçlerle hükümetin birleşmeye itildiği gözlenmektedir ve bu itilme yavaş yavaş Türkiye Devletinin sınıf yapısında yeni gözüken bir aşamaya yol açacaktır.**

ÖZEL ellerde birikimin gelişmesi, Osmanlı bürokratik geleneğini temsil eden CHP ile DP yada AP'nin (şahıslar dışında) koalisyonuna yol açmaktadır. Başka deyimle, Osmanlıdan gelen devlette halen sınıflardan ayrı bir ağırlığı olan bürokratik güçler ile kapitalist biçimde gelişen sınıfların ekonomik, politik, askeri alanda iç ve dış ortaklığı zorunlu olmaktadır.

Devletin şimdiye kadar gelişen, ve bundan sonra gelişecek sınıfsal yapısının doğru anlaşılması, bizi doğru devrim stratejisine getirecektir. Türkiye'nin somut şartlarını doğru görmek ve bundan somut analiz yapmak zorundayız. Aksi takdirde, metafizik bir yol tutmuş oluruz.

İşte bu gelişmeyi anlayabilmek için, İ. Paşa ile C. Bayar arasındaki anlaşmayı ve bu anlaşmanın ortaya koyduğu devlet görüşlerini görmek gerekir. Söz konusu anlaşmanın psikolojik, v.b. sebepleri bir yana bırakılabilir. Fakat anlaşmanın **ilk şartı** son derece önemlidir. Bu husus olayların yarattığı şaşkınlık içinde gözden kaçırılabilir. Klasik anayasa uzmanlarımız buna değinmek iktidarını kendilerinde bulamamışlardır dahi. Ve böylece önemli bir gerçek kamuoyundan adeta saklanmış, tarihin belgeleri arasına terkedilmiş bulunuyor. Biz bu yazıda anlaşmanın ilk şartını ortaya koyacağız. Aslında iki lider tarafından söylenenleri tekrarlayacağız. Gelecek yazıda ise C. Bayar'ın, M. Kemal, Ordu, Üniversite (Bayar'ın deyimi ile bugünkü medrese) meseleleri üzerine görüşlerini tartışacağız.

Bu hususta elimizde iki canlı kaynak var. Bunlardan biri, İ. Paşa'nın, af meselesi ile ilgili olarak CHP ortak grubunda yaptığı tarihi diyeceğimiz konuşmanın tam metnidir. Bu 16. Mayıs. 1969 tarihli Ulus Gazetesi'nde yayınlanmıştır. Diğer kaynak da C. Bayar'ın (Başvekilim A. Menderes) yazı serisinin başlangıcında devlet görüşünü, 27 Mayıs'ın ne olduğunu, üniversitenin yerini açıklayan son derece ilginç bulduğumuz yazısıdır. Bu yazı Hürriyet Gazetesi'nin 29 Haziran, 1969 tarihli sayısındadır. Bizce bu da tarihi bir belgedir. İşte bu iki yazıyı yanyana getirdiğimizde, iki liderin anlaştığı ilk şartı rahatça görmekteyiz.

Anlaşmada İ. Paşa şunu kabul ediyordu: Demokrat Parti 1924 Anayasasına aykırı hareket etmemiştir. Öyle ise, C. Bayar ve arkadaşları anayasaya göre suçsuz idiler. Öyle ise asılanlar haksız yere asılmışlardı. Bu **«öyle iseler»** zincirini devam ettirebiliriz. Hatta diyebilirler ki, 27 Mayıs hareketi, Mustafa Kemal anayasasını ihlaldir!

ŞİMDİ Paşa'nın konuşmasının bize göre en önemli kısmını birlikte okuyalım:

«Biz, eski Anayasa ile, Teşkilatı Esasiye Kanunu ile, bir Anayasa düzeni içinde idik. O Anayasa düzeni, Meclisten çıkacak kanunların Anayasaya uygun olması lazımdır, kaydını koymuştu. Herkes bu kayda riayet edecektir; ama Meclisten çıkan bir kanunun Anayasaya uygun olup olmadığına da gene Meclis karar verecektir. **Masum bir hükümdür bu... Çünkü, biz, o zaman Anadolu İhtilalini yaptığımız zaman, Vahdeti Kuvva taraftarıydık. Bütün dünyaya ilan etmiştik. Öyle kazai hakim kararı ayrıdır, icra ayrıdır, öyle şey olmaz; millet vardır, seçilmiş Meclis vardır; karar onundur; bütün hak onundur; o ne derse doğrudur... Böylece inandık, ihtilali yaptık, geçti... O zaman ben hatırlarım, Lozan'da da mütefekkirlerle, filozof politikacılarla görüştüğüm zaman, bizim vahdeti kuvva nazariyemizle, yarı şakaya getirerek alay ederlerdi; görürsünüz, görürsünüz, derlerdi bana... Neyi görürüz, şimdiye kadar mükemmelen tatbik ettik, bundan sonra da ederiz, diye düşünürdük...**

«Teşkilatı Esasiye Kanunu'na göre, eski anayasaya göre, anayasa hükümleri dahilinde hareket edecek mutlak selahiyetli devirlerin neler yaptıkları anlaşılmıştır.»

İlaveye lüzum yok. Durum gayet açıktır. Demek ki, Celal Bayar'ın Mustafa Kemal Anayasası dediği 1924 anayasasına göre üç kuvveti de kendinde toplayan Meclis, aynı anayasaya göre meşhur tahkikat komisyonunu da kurabilirdi. Aldığı kararın anayasaya aykırılığına kendi karar verirdi çünkü. Öyleyse, o anayasayı ihlal etmiş olmak da söz konusu değildi.

Şimdi de Celal Bayar'ın söylediklerinin bir kısmını okuyalım.

«Türkiye'de demokrasi, 'Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir ve bunu millet bizzat kullanır,' **ilkesinden hareket edilerek mi uygulanacak, yoksa Batı'da örnekleri olduğu gibi muhtar kuruluşlara ve kurullara dayanan** 'yumuşak bir halk hakimiyeti' **esasına bağlı olarak mı yürütülecektir?.. Demokrat Parti iktidarı birinci fikre, İnönü ikinci fikre sahip çıkmıştır. İnönü de, biz de demokrasiyi bin yıllık geleneğimizin içinden gelen devlet anlayışının temellerine oturtmak düşüncesindeydik. 1961 Anayasası, sayın İnönü'nün 1950'den bu yana açıktan savunduğu fikirleri ihtiva eder. Öyle ise, bu anayasanın genel karakterine bakarak İnönü'nün Türk demokrasisine bakışını değerlendirmek mümkün olacaktır.**

....

«Atatürk Anayasasına göre: 'Hakimiyet, kayıtsız şartsız milletindir. Türkiye Büyük Millet Meclisi milletin yegane ve hakiki mümessili olup millet namına hakkı hakimiyeti istimal eder.' **1961 Anayasasında** 'hakimiyet, kayıtsız şartsız millete' **bırakılmıştır. Ama, kullanış biçimi değiştirilmiştir. Yani anayasaya göre:** 'Millet, egemenliğini anayasanın koyduğu esaslara göre, yetkili organlar eliyle kullanır.' **Demek oluyor ki, 1961 Anayasası, ulusal egemenliğin kullanılışına, yeni ortaklar getirmektedir. Vatandaş oyu-**

nun kuracağı Millet Meclisinin bu egemenliği iyi kullanabileceği noktasında kuşku vardır. Bu ulusal egemenliğin kullanılışını güvenle yerine getirmek için müesseseler ihdas edilmiştir. Senato, Anayasa Mahkemesi, Milli Güvenlik Kurulu, Muhtar Üniversite, Muhtar TRT, Planlama v.b.

....

«Esasen önemli olan bu değildir! Önemli olan, devletin gerçek sahibi olan milletin yanına getirilen, yeni ortaklardır! Anayasanın karakterine bakarak bu yeni ortakları ORDU ve AYDIN diye niteleyebiliriz. Ordu, Milli Güvenlik Kurulu ile; Aydın, Anayasa Mahkemesi, Üniversite, TRT, Planlama ve hattâ Senato'nun seçim dışı gelen üyeleriyle devlet ortaklığına girmektedir. Bu ise bir bakıma bin yıllık devlet yönetimi geleneğimize de uygundur, denilebilir.

....

«1924 Anayasasının, güçlerin birleştirilmesi esasına dayanmasının sebebi de budur. En doğru tefekkürün, halk tefekkürü kaynağından geleceği düşüncesinden hareket edilerek, 'müesseselere' itibar edilmemiş ve bütün kuvvet, Büyük Millet Meclisinin şahsında toplanmıştır.

....

«Fakat ne hazin bir ihmaldir ki, 10 yıl boyunca ne sayın İnönü, Devlete getirmek istediği ortaklarını açıklamış, ne biz, Devlet yönetimi ortaklığından çıkardığımız sosyal müesseselerin, neden yönetim dışı kalması gerektiğinin gerekçesini söyleyebilmişizdir. Biz, Atatürk Anayasası ilkeleri içinde bulunmayı bu görüşümüzün izahı saydık. Sayın İnönü ve arkadaşları da 'çift meclis', 'muhtar idareler' istekleriyle ortaklarını açıklamış sayılacakları kanısını benimsemiş olacaktır.

....

«Bu teşhisten çıkarılacak sonuç şudur: 1924 Atatürk Anayasası, Ordu ve aydının devlet yönetimi ortaklığını reddeder. 1924'ten 1960 yılına kadar da bu ortaklık bilfiil işlememiştir. Fakat 'bil-fiil' işlemediği halde, 'bilkuvve' yaşadığı ortaya çıkmaktadır. Nitekim, Büyük Millet Meclisi'nin bir 'Tahkikat Komisyonu' kurması ve buna bazı yetkiler tanıması, Parlamento'nun azınlık kanadı tarafından 'Anayasa İhtilali' olarak değerlendirilince, bil-fiil yönetim dışında, fakat bilkuvve yönetim içinde bulunan Üniversite ve Ordu güçleri derhal harekete geçmiştir. Bu güçlerin, 1924 Anayasasıyla yönetim ortaklığından çıkarılması sırasında, Atatürk'ün şahsına duyulan büyük güven sebebiyle buna itiraz etmedikleri, yönetim haklarını tekrar ele geçirmek çabasına girmedikleri, fakat sosyal bir miras olarak haklarını nefislerinde muhafaza ettikleri açıkça görülüyor.

....

«Başka bir deyimle, Hükümet ve iktidar, Anayasada yazılı ödev ve görevlerini yapmadığı için değil, Anayasada yazılı olmayan, fakat var sayılmış birtakım ödev ve görevlerini yapmadığı için suçlanmaktadır! Bu sözlerimin hiçbirini, 27 Mayıs'ta sona eren Demokrat Parti iktidarını savunmak için söylemiyorum. Böyle bir savunma söz konusu değildir. Benim iyice belirtmek istediğim, 1924 Anayasasının Devlet yönetimi ortaklığından çıkardığı Üniversitenin, bil-fiil yönetime katılmamakla beraber, bil-kuvve yönetime katıldığı ve bu, Medreseden elde ettiği mirası, 27 Mayıs'ta bil-fiil kullanmağa başladığıdır.»

VE Bayar'ın İthamı:

Bayar, bürokratik güçlerin halk egemenliğine Osmanlı biçiminde yeniden ortak edilmesini bir geri dönüş olarak nitelemektedir. Yani, 1961 Anayasası halkın egemenliğini bürokratik güçlerle kısıtlayan bir geri dönüş anayasası olmuştu. Nitekim, bunu Celal Bayar yazısında açıkça şöyle belirtiyor:

«1924 Anayasası, bir Devrim Anayasasıdır. Referandumla değil, iktidar gücü ile yürürlüğe girdiği için Devlet yönetimini özlenen yere getirip koymuştur. Fakat toplumun temel güçleri, 36 yıllık bir zamana rağmen, bu sınıra kadar ulaşamamış ve Osmanlı Devleti'nin üç ayaklı yönetimine 'yumuşak halk egemenliği' demokratik sistemi ile dönüşülmüştür. 1961 Anayasası da işte bu karakteri taşımaktadır.»

Celal Bayar'ın söylediklerini gelecek yazıda eleştireceğiz. Fakat açıkça görülen bir nokta var ki, o da, İnönü ile kendisi arasındaki devlet görüşü farkını ortaya koyarken, kendilerinin suçsuzluğunun kabulünde İnönü ile anlaştıklarıdır. Ayrıca, vaktiyle karşı karşıya gelmiş olan bürokratik güçler ve onun dışındaki güçlerin, büyük bir ölçüde politik bir koalisyonla kısmen aşırı sağa ve özellikle aşırı sola karşı düzeni yamamak üzere bir cephe kurmaya gittikleri de anlaşılmaktadır.

İSRAİL BAŞBAKANI GOLDA MEİR
— Yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor! —

MOŞE DAYAN
— Savaş çılgınlığı! —

Son saldırısı ile rüzgar eken İsrail, fırtına biçecektir!

Hüseyin BAŞ

REICHTAG yangını düzenbazlığının kötü kopyası Mescid-i Aksa kepazeliğinin bütün dünyada uyandırdığı büyük öfke küllenmeden İsrail'in saşaş çılgınları bu kez Birleşik Arap Cumhuriyeti'ne saldırarak varlığının temelindeki cinayetlere bir yenisini daha eklemiş bulunmaktadır.

Süveyş'in batı yakasında, El Hafair'den Zafarana burnuna kadar uzanan 50 kilometrelik bir alanı kapsayan İsrail saldırısını, siyonist çevrelerle, yardakçılarının kesif propagandalarına rağmen, sonuçları itibarı ile stratejik önemde bir askeri hareket olarak görmek mümkün değildir. İsrail bir kere daha sırtını Amerika'ya vererek, vurup kaçmıştır. Altı günlük savaştan sonra Arap topraklarına çöreklenen ve o gün bu bün batıdan doğuya dünya ezici çoğunluğu tarafından nefretle kınanmasına rağmen, İşgal altındaki topraklara ebediyen yerleşmek düşünü gerçekleştirmek için hiçbir düzenden, cinayetten çekinmeyen İsrail savaş çılgınlarının BAC topraklarına karşı giriştikleri saldırı, askeri olmaktan çok, politik hedefler amaçlamaktadır.

Siyonist propagandanın büyük başarı olarak alabildiğine şişirdiği harekatın en başta gelen hedefi, Nasır'ın durumunu sarsmak, El Aksa'ya yapılan çirkin tecavüzün ve Libya'nın sosyalist çizgiye gelişinin Arap dünyasında ortak düşmana karşı yarattığı birleştirici havayı ortadan kaldırmaktır.

İsrail Başbakanı Bayan Golda Meir'in son saldırıyı «İsrail'e karşı yapılan saldırıların (!) cezasız kalmayacağı konusunda BAC'ın dikkatinin çekilmesi» şeklinde nitelemesi, savaş çılgını maceracı takımın gerçek emellerini gizlemeye yetmemektedir.

Golda Meir'in «İsrail'e karşı yapılan saldırılar»dan söz etmesi «yavuz hırsızın, ev sahibini bastırması»ndan başka bir şey değildir. Ortadoğu'da kimin kime saldırdığı dünyaca bilinen bir gerçektir. Birleşmiş Milletler tarihinin saldırganlığı en çok kınanmış, takbih edilmiş ülkesi İsrail'dir. Siyonist devlet bu konuda bütün rekorları elinde tutmaktadır. Saldırgan da, müstevli de İsraildir. İsrail Ortadoğu'nun şımarık kabadayısı rolüne hevesienmiştir. Ve bütün şımarık kabadayılar gibi sonu kötü olacaktır. Dümenini maceracı askerlere, Fırattan Nil'e uzanan «Büyük İsrail» düşünün ardında ağzının suyu akan manyak şovenlere, Amerikan emperyalizminin maşalığında kemik kollayan bezirganlara kaptıran siyonist devlet, son saldırıyla, açıkça Nasır'ı devirmeyi, böylece de, her gün daha güçlenen, uyanan, bilinçlenen Arap direnç cephesini çökerterek Arap uluslarını yenik olarak «anlaşma masasına» oturtmayı amaçlamaktadır.

Son saldırının politik hedefi budur. Ama bu ne derece başarı sağlayacaktır... Libya, Arap dünyasında her gün biraz daha belirlenen sosyalist çizgide, BAC, Cezayir, Suriye, Irak'ın yanında yer almıştır. Arap direnç hareketleri, işgal altındaki geniş Arap topraklarında olduğu kadar, bütün dünyada da sesini gün geçtikçe daha da etkin bir biçimde duyurmaktadır. Arap uluslarının, müstevliyi işgal altındaki topraklarından kovma azmi, bugün düne kıyasla daha güçlüdür. Nasır'ın prestiji de, Cephenin birliği de, sosyalist ülkelerin varlığı da, yine düne kıyasla bugün daha kuvvetlidir.

İsrail'in son saldırısı -ki bu saldırılar belki daha da şiddetlenerek sürecektir- bu gelişmeyi durduramayacak, tam tersine hızlandıracaktır. İsrail'in savaş çılgınları rüzgar ekmektedir. Fırtına biçecekleri gün ise uzak değildir.

Benerci Kendini Niçin Öldürdü?

(Nazım Hikmet)

....

— Devam et, Benerci, dinliyorum.

— Hadisat öyle getirdi ki, ben hareketin muayyen bir inkişaf merahlesinde muayyen bir rol oynıyan bir fert haline geldim.

— Doğru.

— Dünden itibaren, katarın başında gidiyorum. Halbuki, fizyolojim berbat... Kafam elâstikiyetini kaybetti. Dönemeçleri zamanında dönemiyeceğim. Ellerim lüzumundan fazla titriyor. Akıntıda dümen tutamıyacak bir hale geldiler. Akışın temposunu hızlılaştırmak nerde? Onu yavaşlatmam muhtemeldir. İstemeden, irademin dışında, yanlış adım atacağım. Biliyorum, hareket belki beni altı ay, bir sene sonra bir safra gibi fırlatacaktır. Fakat, o beni fırlatıp atana kadar, ben ona fren olacağım. Halbuki, ben kemiyette bile bir sene değil, bir gün bile irademin dışında, bilerekten ona ihanet edemem. Anlıyor musun? Diyeceksin ki, yanılmıyan yalnız tembellerdir, budalalardır. İş yapan, yürüyen adam yanılır. Mesele yanlışın idrakindedir. Fakat ya bu yanılma nesnesi katarın başındaki adam için bir kaide haline gelirse. Ve o adam katarın başında gidemiyeceğini bildiği halde, yerinde durmak için bir saniye olsun ısrar ederse. Bu bir ihanet değil midir? Ben bir saniye olsun, ihanet edemem. Bu benim uzviyetimde yok...

Benerci yine durdu. Sonra birden bire gülerek:

— Hem ben bu meseleyi arkadaşlarla konuştum. Hallettik. Sana halt etmek düşer, dedi. Sen saata bak, kaç?

....

Böyle liderlerin de bulunduğu hatırlatılır.

Can YÜCEL

Arap Halkını Arkadan Vur

Geçen hafta İsrail'in Süveyş'i aşarak yeniden Mısır topraklarına saldırması dikkatleri tekrar Ortadoğu'ya çevirmiştir. Ortadoğu meselesi Türkiye kamuoyunda da uzun süreden beri tartışma konusu olmakta, sosyalistler ve devrimciler meseleyi sadece bir yahudi - arap çatışması olarak değil, ezilen halklarla Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri arasında bir savaş olarak ele almakta, Arap halklarının devrimci mücadelesinde kendileriyle beraber olduklarını açıklamaktadırlar. Buna karşılık Hilafetçi - Ümmetçi takım, «yahudi düşmanlığı»nı işleyerek müslüman halkların duygusal yanını sömürürken meselenin esasına hiç değinm... geri kalmayan Kral Faysal'ın eteğini öpmektedirler. «H... adlı eseri bu hafta ANT tarafından yayınlanacak ol... kitaptan iktibas ettiğimiz aşağıdaki yazısında Kral Faysal,... rap halklarını nasıl arkadan hançerlediklerini ve bizim... lerine nasıl ihanet ettiklerini açık seçik ortaya koyma...

EMPERYALİZMİN Ortadoğu'da devrimci düzenleri ve devrimci eylemleri bertaraf etmek için başvurduğu yollardan biri de, bu devrimci düzen ve eylemlere karşı, emperyalizmin dümensuyunda giden militarist güçleri harekete geçirmek ve bunları devrimci eylem ve düzenlere saldırtmaktır.

Amerikan emperyalizmi, Bağdat Paktı'yla, İslam Paktı tasarısıyla, Müslüman Kardeşler'in ve diğer Hilafetçi - Ümmetçi örgütlerin terör ve hareketleriyle, CIA'nın türlü oyun ve entrikalarıyla Ortadoğu'daki durumu değiştiremeyeceğini ve bu bölgedeki devrimci düzenleri yıkamayacağını, devrimci eylemleri bastıramayacağını anlayınca, son çare olarak İsrail militarizmini ilerici Arap ülkelerine saldırttı.

İsrail'in saldırdığı Arap devletleri Mısır, Suriye ve Ürdün'dü. Bu üç devlet de İsrail saldırısının karşısında yiğitçe savaştılar, ama yenildiler. Fakat Kral Faysal gibi korkak bir havaya girmediler.

Akabe Körfezi'nin doğu yakası Kral Faysal'ın elindedir, batı yakası da Mısır'ın elinde bulunan Sina Yarımadası'nın başlangıcıdır. Mısır askerleri Akabe Körfezi'nin batı yakasından uçaklardan yoksun olarak İsrail'in tanklarına, top ve uçaklarına karşı savaşırken, bu uğurda binlerce kurban verirken, İslam Paktı tasarısıyla müslümanları bir bayrak altında toplayacağını iddia eden, müslümanlığın koruyucusu rolüne girmek isteyen, Müslüman Kardeşler örgütünü güya din için finanse eden, Türkiye'deki Ümmetçi - Hilafetçi akımın müttefiki - belki de lideri - Kral Faysal, aynı körfezin karşı yakasından bir tek kurşun bile atmadı, bir tek uçak bile kaldırmadı. Niçin?

Çünkü Kral Faysal, Arap ülkelerinin yenilmesini ve İsrail'in savaşı kazanmasını istiyordu. Bunu iyice anlayabilmek için Kral Faysal'ın savaştan önceki ve savaş sırasındaki tutumunu belgelerle karşılaştırmak gerekir. Şöyle ki:

Faysal'ın emrinde bulunan Suudi Arabistan'daki güdük radyo ve basın, Arap - İsrail savaşından önce devamlı olarak Mısır'ın ve Nasır'ın aleyhinde propaganda yapıyor, Tiran Boğazı'nı İsrail gemilerine kapamadığı için ve Mısır - İsrail sınırına Birleşmiş Milletler askeri gözlemcilerinin gelmesini kabul ettiği için Nasır'a her gün çatıyor, onu İsrail'in uşağı olmakla, İsrail'le el altından anlaşmış olmakla suçluyordu. Radyo ve gazete yayınlarından başka Nasır'a karşı birçok kitap yazılıyordu. Kral Faysal'ın kiralık yazarları tarafından yazılan demagoji dolu bu kitaplar da, radyo ve gazetelerin yayınlarını ve suçlamalarını tekrar ediyorlardı.

Türkçesi «**Arap Sosyalizminin Yalancılığı**» demek olan «**Ukzuvetül - İştirakiyyetil - Arabiyye**» adlı kitabında Muhammet Ahmet Başmil, Nasır'ı bir yandan Rus uşağı, Lenin'in, Stalin'in ve Mao'nun çömezi, kızıl diktatör gibi ithamlarla suçlarken, öte yandan da Amerika'ya satılmışlıkla, İsrail'le gizliden anlaşmış olmakla, bunun karşılığında da Amerika'dan dolar almakla, görünüşü kurtarmak için lafla İsrail'e çatmakla itham ediyor.

Arap - İsrail savaşı, bu yazarın iddialarının hepten yalan olduğunu, Nasır ve arkadaşlarının hain olmadıklarını ortaya koydu. Günü gelince Nasır Akabe Körfezi'ni İsrail'in yüzüne kapattı ve Birleşmiş Milletler askerlerini Gazze'den çıkardı. Sonra İsrail saldırıya geçince Mısır askerleri bu saldırıya karşı savaştılar. Ama kiralık yazarlarına riyal ve dolar karşılığında palavra ve demagojiler yazdırıp piyasaya süren Faysal acaba ne yaptı Arap - İsrail savaşında? O sivri sakalının, yüzünü maskeleyen sakalının kaç telini feda etti vatanı için, din kardeşleri için? Mısırlı kardeşlerine ve dindaşlarına yardım için kaç asker soktu savaş alanına? Asker sokmayı da bıraktık, Akabe Körfezi'nin, Nasır'ın İsrail'e sattığını utanmadan iddia ettiği Akabe Körfezi'nin doğu yakasından, batı yakasında Mısır askerlerini napalm bombalarıyla yakıp öldüren İsrail yahudilerine kaç kurşun sıktı?

Ve acaba savaş sırasında Faysal'ın kaç askeri uçağı vardı? Sadece 40 tane, evet sadece 40 tane... Onlar da İngiliz pilotlar tarafından kullanılıyordu. Memleketine her yıl giden yüzbinlerce hacının bıraktığı milyonlarca doları ve halkın petrolünden elde ettiği milyarlarca doları cariyelerine, uşaklarına, dalkavuklarına, hovarda prenslerine yağdıran Faysal, memleketinin savunması için sadece 40 tane askeri uçak alıyor, onları da İngiltere'den kiraladığı pilotların emrine veriyor. Niçin? Çünkü Faysal aslında vatanını savunmak gibi bir problemle karşı karşıya değildir? Vatanını kime karşı savunacak? İsrail'e karşı mı? Kendisi İsrail'le aynı çizgide birleşip aynı emperyalist devlete bağlandığına göre, İsrail'le arasında bir düşmanlık yoktur. Olsaydı, savaş meydanında belli olurdu. Emperyalizme karşı ise zaten bir mücadelesi ve davası yoktur. Çünkü memleketini ve halkının servetini kendi eliyle emperyalizmin **ARAMCO** şirketine peşkeş çekmiş ve Amerikan emperyalizmini memleketine buyur edip oturtmuştur **ARAMCO** kanalıyla... O halde kime karşı kullanacak bu 40 tane askeri uçağı? Kendi halkına karşı. Evet, bir gün kendisini devirmek için ayaklanacak Arap yarımadasının mazlum insanlarına karşı kullanacak bu uçakları. Zaten bunun içindir ki, İngiltere'den kiraladığı pilotların emrine vermiştir uçaklarını. Kendi pilotlarına güvenememektedir. Bir gün kendi pilotları bu uçaklarla başına bombalar yağdırıp tahtını havaya uçuracaklar diye korkuyor Faysal. Onun davası sadece tahtını korumak ve sömürüsünü sürdürmektir. Bunun dışında ne milli, ne dini hiçbir davası yoktur Faysal'ın. Bunun içindir ki, İsrail'in, kendi kardeşlerini, kendi dindaşlarını öldürmesi onun kılını bile kıpırdatmadı. Ve bunun içindir ki, Mısırlı kardeşlerinin yardımına bir tek uçakla olsun, bir tek kurşunla olsun, koşmadı.

İşte Türkiye'deki Ümmetçi - Hilafetçi akımın hayran olduğu, gazete ve dergilerinde övgülerle göklere çıkardığı, hattâ lider diye kabul ettiği ve müslümanlığın koruyucusu sandığı Faysal işte budur.

Yalnız gerici cephede emperyalizme kaderini bağlamış bir diğer kral var ki, onun savaştaki tutumu Kral Faysal'ın tutumundan değişik oldu. O da Ürdün Kralı Hüseyin'dir. Hüseyin savaşın başından itibaren Mısır ve Suriye'nin safına katılarak İsrail'e karşı çarpıştı. Hüseyin'in bu davranışı bazı çevreleri ve kimseleri şaşırttığı için üzerinde duracağız.

Kıral Hüseyin'in emperyalizmle işbirliği tarihi, dedesi Abdullah'ın zamanına kadar uzanmaktadır. Bilindiği gibi, Abdullah İngilizler tarafından Ürdün'e kral tayin edildi. Ondan sonra Ürdün hep İngilizlerin dümensuyunda giden bir ülke durumunda kaldı. Kral Hüseyin yönetimi ele aldıktan bir süre sonra İngilizlere sadakatini ve bağlılığını daha da ispat etmek için Antwanis Gardner adlı bir İngiliz kızıyla evlenerek efendileriyle akrabalık da kurdu.

Daha sonra Batı emperyalizminin dizginleri en büyük kapitalist devlet olan Amerika tarafından İngilizlerden devralınınca, Kıral Hüseyin de boynundaki İngiliz emperyalizminin verdiği kölelik belgesini, uşaklık bonservisini Washington'daki yeni emperyalist efendilerine vize ettirerek onun himayesine girdi.

Hüseyin de tıpkı Faysal gibi, güdümlü radyo ve basınında sürekli olarak devrimcilere veryansın ediyordu. Ayrıca Hüseyin de Akabe Körfezi'nin Nasır tarafından İsrail'e satıldığını iddia edip duruyordu. Tabii ikisinin de amacı aynıydı: Nasır'ı ve onun çevresindeki devrimci kadroyu, giderek de bölgedeki tüm devrimci akımı yıpratmak.

Fakat beklenen saat gelip çatınca, Nasır Akabe Körfezi'ni İsrail gemilerinin yüzüne kapatınca ve Birleşmiş Milletler'in askerlerini de sınırdan çıkarınca ve tabii böylece savaş bulutları da ufukta belirince, işte o zaman Hüseyin'in tutumu Faysal'ın tutumundan değişik oldu. Savaşa girdi.

Hüseyin'in bu değişik tutumundaki hikmet neydi? Gerçekten Hüseyin İsrail'e karşı mıydı?

Buna imkan yoktu. Çünkü kendisi de İsrail'i kuran ve koruyan Batılı emperyalistlerin, özellikle Amerikan emperyalizminin himayesinde bulunuyordu. Onun için dolaylı olarak İsrail'in müttefiki oluyordu. Ayrıca dedesi Abdullah, Filistin topraklarını İsrail'le paylaşmış bir uşaktı.

Öyle bir dedenin torunu, emperyalizme bağlı, İngilizlerin de damadı olan bir torun İsrail'e karşı olabilir mi, olmasına imkan var mı? O

Ortadoğu'da emperyalizme karşı giriştiği savaşta Suudi Arabistan Kralı tarafından daima sabote edilen ve arkadan vurulan Mısır Devlet Başkanı Nasır.

...nlar !

Mehmet Emin BOZARSLAN

...r, emperyalizme uşaklıkta İsrail'den ...AFET VE ÜMMETÇİLİK SORUNU» ...*EHMET EMİN BOZARSLAN, o* ...*Hüseyin gibi müstebitlerin ezilen A-* ...*fetçi - Ümmetçilerin de, Arap kardeş-* ...*lir.*

...halde Kral Hüseyin'in İsrail'e karşı savaşmasının, hem de ilerici - devrimci devletlerin safında savaşa katılmasının hikmeti ne ola?

Filistin'in bir parçası olup Kral Hüseyin'in dedesi Abdullah tarafından

Kral Faysal, Arap halklarına daima ihanet etmiş, İsrail'e tek kurşun dahi attırmamıştır (üstte). Kral Hüseyin İsrail'e ve Arap halklarına karşı ikiyüzlü bir politika izlemektedir (yanda). Bizim Hilafetçi - Ümmetçiler ise, emperyalizmin ve Faysal'ın dümensuyunda, Arap halklarına ihanet halindedirler (altta).

İsrail'in o zamanki yöneticileriyle varılan anlaşma gereğince Ürdün'e katılan Şeria Nehri'nin batı yakasındaki topraklar, artık Kral Hüseyin için ihtilal kokan bir üs halini almıştı. Kral bütün çabalarına, bütün şiddet ve baskılarına rağmen oraları dize getiremiyor, oralardaki devrimci düşünce ve eylemin yayılmasını önleyemiyordu. Gösteriler grevler, halk - polis, çatışmaları birbirini izliyordu. Artık krallığın çöküşü iyice yaklaşmış, Amman'daki halkın sırtında kurulmuş tahtın devrileceğini müjdeleyen şimşekli bulutlar ufukları iyice karartmaya başlamıştı.

İşte tam bu sırada Arap - İsrail savaşının bulutları ufukta belirmişti. Mısır ve Suriye'nin çıkacak savaşa girecekleri yada meydana gelecek bir *İsrail saldırısının ilk hedefi olacakları* şüphesizdi. Yalnız bu durumda Ürdün'ün hali ne olacaktı? Dolaylı müttefik İsrail'e karşı savaşa girmesi büyük koruyucu Amerika'yı öfkelendirecekti. Ama savaşa girmemek, daha vahim sonuçlar doğuracak, Ürdün'de krallık rejiminin yıkılmasına yol açacaktı. O zaman da devrimci bir rejim kurulacak ve Ürdün de Mısır, Suriye, *Cezayir,* Yemen *gibi emperyalistlerin ve müttefikleri olan gericilerin elinden uçuverecekti.*

İşte bu durumu hesaplayan Ürdün Kralı Hüseyin, tahtını halk kitlelerinin gazabından kurtarmak, dinamit gibi patlayacak öfkeli devrimci kitlelerin ayakları altında parçalanıp amcazadesi olan eski Irak Kralı Faysal'ın akıbetine uğramamak için savaşa girmeye karar verdi.

Bu karar Hüseyin açısından olumlu etkisini göstermekte de gecikmedi. *Hem savaş sırasında,* hem de savaştan sonraki süre içinde halk artık başka tarafa baktığı, savaşa ve savaş sonuçlarına baktığı için Kral'ı düşürme çabasından vazgeçti. Devrimciler de artık Kral'ın ne menem bir Kral olduğunu kolay kolay anlatamıyorlar, çünkü düşman İsrail'e karşı savaşmaları gerekiyor öncelikle.

Ayrıca o zamana kadar Ürdün'*deki gerici baskıcı* yönetimin *biçimini* ve içyüzünü her gün radyolarıyla, basınıyla anlatan ve böylece Ürdün halkının gerici krallık rejimine karşı giriştikleri devrimci eyleme katkıda bulunan Mısır, Suriye, Cezayir gibi devrimci Arap ülkeleri de, İsrail yenilgisinden sonra Araplar arasındaki dayanışma bozulmasın diye susmak zorunda kaldılar. Böylece Ürdün'de ve *genellikle Ortadoğu bölgesinde statüko* korundu, bugüne kadar da korunmaktadır.

Türkiye'deki Ümmetçi - Hilafetçi çevreler de, sırasında konuşmaları ve gazeteleriyle Arapları destekler ve İsrail'e çatar görünmeyi, halkoyunu şaşırtmayı amaç edinen politikalarına uygun buldular.

Bunlar «yahudi emperyalizmi»nden söz ediyorlar. Fakat bu emperyalizmin yaratıcısı ve koruyucusu olan büyük emperyalizme, Amerikan emperyalizmine karşı en ufak bir söz söylemiyorlar. Üstelik, Amerikan emperyalizminin de, onun yavrusu olan İsrail emperyalizminin de karşısına çıkan devrimci güçlere cihad açıyorlar. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki çizmesi demek olan Altıncı Filo İstanbul'a geldiği zaman hangi Ümmetçi, hangi Hilafetçi bu filoya karşı çıkıp gelişini protesto etti? İsrail emperyalizmini besleyip müslüman Arap halklarına saldırtan Amerikan emperyalizmini hangisi kınadı?

Bunu yapmadıkları gibi, üstelik İsrail militarizmine, Yahudi emperya*lizmine karşı savaşan devrimci Arap* devletlerine ve bu devletlerin başında bulunan devrimci yöneticilere de veryansın ediyorlar. Örneğin savaştan sonra yenilginin bütün suçunu Nasır'a yüklemeye çalışan bu gericiler, mal bulmuş mağrıbi gibi İsrail karşısında uğranılan yenilgiyi bahane ederek Nasır'a ve sosyalizme çatma fırsatını buldular. Her gün *«Yenilen Arap sosyalizmidir»* diyen *bu çevrelere göre* Nasır İsrail'e karşı yenildiği için suçludur. Fakat mesela Kral Faysal hakkında bir tek kelime söylemediler, bir tek satır yazmadılar, onun Arap kardeşlerinin, müslüman Arap halklarının yardımına koşmadığını, Yahudilere karşı bir tek kurşun atmadığını, bir tek uçak kaldırmadını, bir tek asker savaşa sokmadığını eleştirmediler.

Çünkü aslında Türkiye'deki Ümmetçi - Hilafetçi - Faysalcı gericilerin üzerinde durdukları çizgi Telaviv ve Riyad'dan geçip Washington'a kadar uzanmaktadır. Onun için hedefleri İsrail yada Yahudi emperyalizmi değil, Ortadoğu'daki devrimci akımdır. İsrail'in Arap halklarını ezmesine karşı söyledikleri lokal laflar, yazdıkları *ateşli satırlar İsrail'i zayıflatacak çizgiye* oturtulmadığı için, antiemperyalist savaşta billurlaşıp somut bir kimlik kazanmadığı için hep aldatmacadan, palavradan ibaret kalıyor.

Şunu da hemen söyleyelim ki, dünyadaki müslüman ülkeler arasında İsrail'i devlet olarak tanıyan ve onunla diplomatik, ticari, kültürel ilişkiler kuran tek müslüman ülke Türkiye'dir. Hattâ Türkiye, Amerika ve İngiltere'den sonra İsrail'i tanıyan üçüncü devlet olmuştur. Çünkü Türkiye'nin mukadderatı o zaman bürokrasinin elindeydi. Bürokrasi de her allahın günü Batılı olduğunu, Türkiye'yi batılılaştıracağını, Türkiye'nin artık bir Avrupa devleti olduğunu iddia edip duruyordu. İsrail devletini tanımak demek, oradan kovulan ve yurtsuz bırakılan milyonlarca Filistinli Arabın yurtsuz kalmalarını kabul etmek ve bu haksızlığa evet demek anlamına gelecekti, bürokrasi için hiç önemli değildi bu. Zaten Batılı olmak da bunu gerektiriyordu.

Bürokrasiden sonra iktidara gelen komprador burjuvazisinin siyasi temsilcisi olan ve *Ümmetçi - Hilafetçi* akımın da müttefi bulunan DP ve AP iktidarları da İsrail'le olan ilişkilerini sürdürdüler, halen de AP hükümeti sürdürmektedir.

Şimdi düşünelim: Türkiye'deki Ümmetçi - Hilafetçi akım gerçekten İsrail'e karşı ve müslüman Arap halklarından yana olsalardı, müttefik bulundukları AP iktidarına baskı yapıp Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerini kesmesini sağlayabilirlerdi. Hiç değilse 1967 yılında İsrail'in Arap halklarına yaptığı saldırıdan sonra bunu yapabilirlerdi. Fakat bu konuda bir tek kelime söylediklerini, bir tek satır yazdıklarını, bir tek konuşma yaptıklarını gören olmuş mudur bugüne dek? Artık İsrail'e karşı, Yahudi emperyalizmine karşı olmalarının ne değeri kalır, bu karşı olma neyi *ifade* eder ve hangi somut meselede biçimlenip kendini ortaya koyar?

Amerikan emperyalizmine karşı Vietnam gibi birkaç yerde cephe açılsaydı, şüphesiz Amerikalılar Vietnam'da da, Ortadoğu'da da zayıf duruma düşer, bu halkları bu kadar ezme imkanını bulamazdı. Ama bu, Faysal ve ona bağlı Ümmetçi - Hilafetçilerin işine asla gelmez. Çünkü onlar, Amerikan emperyalizminin ücretli uşaklarıdır!

● Devrimci maden işçilerinin kongresinde seçimlerde TİP'in desteklenmesi, sosyalist militanlar yetiştirilmesi ve sosyalist ülkelerin sendikalarıyla ilişkiler kurulması kararlaştırıldı.

Maden iş,

DEVRİMCİ İşçi Sendikaları Konfederasyonu kurucu üyelerinden Türkiye Maden İş Sendikası'nın 19 genel kurul toplantısı 7 - 10 Eylül 1969 tarihleri arasında İstanbul Reks Salonunda yapılmıştır.

Sene içerisinde Singer ve Demirdöküm fabrikalarında işçiden yana sert direnişleri gerçekleştirmiş olan sendikanın genel kurul çalışmaları da olumlu kararlarla bütünlenmiştir. Bu kararlardan en önemlileri, sendikal mücadelenin yeterli güce ulaşmadığı ülkemizde, daha güçlü eylemler için sosyalist ülkelerin sendikalarıyla ilişkiler kurulması ve bundan böyle her seçimde işçi sınıfının yararına olan partinin sendika tarafından kongre kararıyla desteklenmesidir.

7 Eylül günü kalabalık bir dinleyici, konuk ve delege önünde açılan kongrenin ilk konuşmasını sendika başkanı Kemal Türkler yapmıştır. Türkler, Türkiye'nin önemli bir dönemde bulunduğunu açıkladıktan sonra, öncelikle işçilerin bu gelişim içerisinde kendi çıkarlarına ters düşen sarı sendikalar tarafından aldatıldığını belirtmiştir. Bunu anlıyan işçilerin uyanmayı önlemeleri karşısında direnme hareketlerine geçildiğini belirten sendika başkanı, **«Sendika seçme özgürlüğünü işverenlerin tanımamaları karşısında işçiler özgürlüklerini ilan etmişler ve fabrikalarda çalışmaları durdurarak fiili durum yaratmak zorunda kalmışlardır. Maden - İş Sendikası bugün devrimci bir sendikadır. İşçiler çalışan insanlardır. Alın teriyle geçinen insanlardır. Ve bugün sürdürdükleri bütün eylemleriyle yarattıkları, ürettikleri güzel şeylerden kendilerinin de yararlanması içindir.»**

«İşte büyük savaş bu noktada doğmaktadır. Ve bugünkü mücadele yakın tarihte kendi elleriyle en güzel şeyleri yapanların yaptıklarına sahip olmasını sağlayacaktır.»

Türkler'den sonra geçen yıl Zonguldak olaylarında hapse atılan Alpdündar bir konuşma yapmıştır.

Son TİP genel yönetim kurulu toplantısında sendikacılarla arasında ayrılık çıkan Mehmet Ali Aybar'ın yaptığı konuşma ise, parti genel sekreterliğinden istifa eden Rıza Kuas tarafından yer yer müdahalelerle kesilmiştir.

Daha sonra yerli, yabancı çeşitli sendikacılar ve ilim adamları konuşmuşlardır. Bu konuşmalardan sonra kongre başkanlığı seçimi yapılmış ve Kemal Nebioğlu oy birliğiyle seçilmiştir.

8 Eylül günü çeşitli ülkesel sorunlara değinen kongre raporu incelenmiş ve rapor üzerine görüşme açılmıştır. Ayrıca kongrede rapor ile birlikte Türkiye meselelerini inceliyen sendika için aydınlar tarafından hazırlanmış bir kitap ta delegelere dağıtılmıştır. Rapor çalışmalarının yanı sıra kararlar komisyonları da kurularak çeşitli konularda karar taslakları hazırlanmaya başlanmıştır. Bunlardan komisyon tarafından hazırlanıp kongreye sunulanlardan biri sosyalist ülke sendikacılığıyla ilgili ilişkilerin artırılmasına değin olanıydı. **«Türkiye Maden İş Sendikası, iç ve dış sömürüye karşı sendikal mücadelenin yeterli olmadığını ve insanın insan tarafından sömürülmesini yoketmenin ancak sosyalist toplumlarda mümkün olacağını bir an bile aklından çıkarmadan tekelci dev kapitalizme karşı IMF (Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu) içerisinde kavgaya, doğu bloku ülkeleriy-**

Denktaş kliği, devrimci Kıbrıs'lı öğrencilere de baskı yapmaya başladı

TÜRKİYE'de okuyan Kıbrıs'lı öğrencilerden çoğu, bu yıl yaz tatiline, adaya giderek, dinlenip eğlenmek yerine, halkla temas etmişler, Kıbrıs'ın sorunlarını ve çözümyollarını göstermişlerdir. Gençlerin bu devrimci eylemleri, Kıbrıs'taki işbirlikçi çevrelerde büyük panik uyandırmış, gençlere karşı aşağılık bir suçlama kampanyası açılmıştır. Geçen sayıda **«KIBRIS'TA İŞLENEN CİNAYETLER»** başlığı altındaki yazıda açıkladığımız taktikler yeniden uygulanmağa başlanmış, Kıbrıs'lı devrimci gençlere, yani içinden çıktıkları toplumun dertlerini bilimsel olarak ortaya koymaya çalışan, bu dertlere hiçbir kişisel çıkar gütmeden çözümyolu arayan, Kıbrıs'ın kendi çocuklarına, akla hayale sığmayan damgalar vurmaya kalkışılmıştır.

Gençlerin adadaki emperyalist İngiliz üslerine karşı çıkışını **«Bunlar Türk Alayı'nı istemiyor»** şeklinde istismar eden veya **«üs»** kelimesinin anlamını kavrayabilecek bilgiden bile yoksun olan bu çevreler, yüksek öğrenim gençliğini, **«toplumundan kopuk»** bir düzeyde göstermek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Kıbrıs'lı gençler, geçen hafta yayınladıkları bültende, çıkarcı ve işbirlikçi çevrelerin kendilerine karşı giriştikleri tertipleri ve bu tertiplere karşı cevaplarını şöyle açıklamışlardır:

«Alışılagelmiş kötü bir gelenek yıkıldı bu yıl. Kıbrısa giden kardeşlerimiz, lokum - kolonya yerine kitap götürdüler armağan olarak. Yazın bunaltıcı sıcaklarında, denizden çıkmayacak yerde, köhnemiş görüş ve eylemleri eleştirdiler, gerçekleri ortaya koyup toplum sorunlarına çözüm arama çabalarını halkla el ele yürüttüler. «Malum çevreler» ise, hiç beklemedikleri bu durum karşısında, olayları ve toplumu kendilerinden yana tutma çabası içinde gençliği kötülemeye ve hattâ -üzülerek belirtelim- kiyalan söylemeye tevessül ettiler. O kadar ki, **Halkın Sesi** Gazetesi, İstanbul'daki bazı gençlerin bir toplantı yaptığını ve bu toplantıda, A.K.E.L ile işbirliğine gidilip merkez Limasol olmak üzere bir takım eylemlere geçilmesi, bu arada Cumhurbaşkan Muavinliği ve Cemaat Meclisi'ni işgal etme kararı aldıklarını yazdı. Ama bu bilgiyi nasıl ve kimden aldılar, haberin doğruluk derecesi nedir? Bir araştırmaya bile gerek duymadan bir gazete bunları nasıl yazabilir? İşte gençliğin, halkın sorduğu bu. Biz kendilerini, toplumumuzun önünde söylediklerini isbata çağırıyoruz. Ve eğer isbata yanaşmazlarsa, bu davranışlarını da hezeyan olarak niteleyip, bundan böyle bu şekildeki herhangi bir hareket karşısında bu kişilerin birer «mezcup» olduklarını söylemekten de çekinmiyeceğiz. **Zira bu hareketlerinin Tıp'ta yeri vardır ve adı da PARANOYA'dır.**

«Aynı çevrelerin diğer bir yayın organı ZAFER ise, Yüksek Öğrenim Gençliğine iğrenç bir açık mektup yayınlıyor, ve onu, kendi deyimince kilit noktalarını yolunu sapıtmışların elinden almaya çağırıyor. Aynı hezeyanların doğal bir sonucu olarak kabul ettiğimiz bu ve bunun gibi yayınlara cevap vermeyi bile çok görüyoruz.

«Yalnız şurası bilinsin ki, bizi iddia ettikleri gibi arkadan yöneten yok, içimizden yöneten var. O da içimizdeki Toplum Sevgisi'**dir.**

«Geçen ay Ankara'da, kimliği bilinmeyen kötü niyetli kişilerin meydana getirdiği bir olay oldu. Cemaat Bürosu'na ve Kıbrıs Elçiliği'ne aynı gecede birer bomba konuldu. Bu olayın arkasından, ya yanlış bir istihbarat veya art niyetli bazı kişilerin yalan ispiyonları sonucu, cemiyetimizin başkanı ile diğer bazı devrimci arkadaşlar, polis tarafından sorguya çekildi. Bunu fırsat bilen «malum çevreler», **mal bulmuş mağribi gibi** «işte» **dediler** «aşırı sol faaliyetlerinden dolayı polis onları teker teker yakalıyor. Bunlardan zaten herşey beklenirdi.» **Ama bu yersiz sevinçleri uzun sürmedi, onlara en güzel cevabı Türk Emniyeti verdi. Suçsuzluğu anlaşılan bütün arkadaşlar, sorgularından sonra serbest bırakıldılar. Esas suçlu ise, toplumun geleceğini düşünen, onun için çalışan, herşeyini açık açık ortaya koyanlar değil, senelerce toplumu sömüren, onun başına kara bir yılan gibi çöreklenen çıkarcılardır. Her ne pahasına olursa olsun, onlara karşı direnişimiz devam edecektir.**

«HER ŞEY; TOPLUMUMUZUN İÇİNDE BULUNDUĞU KÖTÜ DURUMDAN KURTULMASINI İNSANCA YAŞAMASI VE KALKINMASINI SAĞLAYACAK, GERÇEKTEN DEMOKRATİK DÜZEN İÇİN.»

Tertiplerinin fiyasko vermesine rağmen Kıbrıs'taki çıkarcı

Yönetim, Bayrağı Kaptırmak üzere

Bozuk, karışık tohumlar serpilmiş, yer yer çeşitli âletlerle sürülmüş yoz bir tarlaya döndü Cemaatımız.

Maocudan Staline, Anarşisten Yobaza kadar çeşit çeşit azgın fikirler kapladı toplumumuzu. Hele İstanbulda 38 zu aşmıyan Kıbrıslı bazı yüksek öğrenim gençliğinin yayınladıkları AKEL dilindeki beyanname bardağı taşıran damla olmuştur.

Bu fikirler ayrık otundan da beter. Yalnız ... köklü

28 NİSAN 1969 TARİHLİ ZAFER
— İşbirlikçilerin sesi «Sol»a saldırıyor —

TİP'i destekleyecek!

...le de iyi ilişkiler kurarak devam etmeye karar vermiştir. Bu ilişkiler batı sendikalarının politikalarını göz önünde bulundurarak olumlu sonuçlar verecektir ve dünya çapında grev, sözleşme düzenleri mümkün olacaktır.»

Kongre çalışmaları sırasında konuk olarak gelen Murat Sarıca ve İdris Küçükömer de birer konuşma yaptıktan sonra işçinin kesinlikle politik bilinçlenmesinin üzerinde durulmuştur. Bu konu üzerinde bir iki delege dışında bütün delegeler görüş birliğine varmışlar ve işçinin politik bilinçlenmesi çalışmalarının yapılması gerektiğinde birleşmişlerdir.

Geliştirilen bu konu günümüzün somut politik konusu 12 Ekim seçimleriyle birleştirilerek bu konuda bir karar alınmıştır. Sekiz red oyuna karşı 61 delegenin onayıyla alınan kararda şöyle denilmektedir:

«12 Ekim seçimleri sendikamızın saptadığı tutumu kongremizde söz alarak konuşma yapan delege arkadaşlarımızın uyarıları ve teklifleri açısından inceleyen kongremiz şu karara varmıştır.

«Türkiyemizin ekonomik ve sosyal yapısı artık herkesce bilinen bir gerçek olmuştur.

«Bu yurt gerçeklerinin işçilerin, *emekçilerin* ve *ezilen halkımızın* yararına çözülmesi için çeşitli sınıf ve tabakaların verdikleri demokratik kavga hergün önem kazanmaktadır.

«İşçi sınıfının bilimsel ve demokratik öncülüğünde, bu kavga 12 Ekim 1969 seçimlerinde daha da büyük bir önem kazandığına göre diğer devrimci kuruluşların yanı sıra devrimci bir sendikanın üyesi olarak bizlerin de büyük devrimci katkımız olması gerekir. Devrimci tüzüğümüz bunu öngörmektedir. Ana tüzük (Md. 3 a, b, c, ç, d, e fıkraları). Biri hariç olmak üzere mevcut siyasi partilerin tüzük ve programları ile yöneticileri hakim sınıflardan yanadır.

«Hakim sınıfların partileri emekten, ezilenden yana bir davranış içerisinde olmadıkları gibi aracıya, tefeciye, toprak ağalığı müessesesine ve Mustafa *Kemal*'in gösterdiği yolda emperyalizme karşı da kesin vaziyet almamaktadır.

«Bu durum karşısında:

«12 Ekim seçimlerinde sendika olarak tüzük ve programı sınıfsal ideolojimizi savunan TİP'nin desteklenmesine.

«Bu örgüt içerisinde kol emekçilerinin, köylülerin, emekten yana namuslu aydınların ve tüm ezilen halk tabakalarının gönül birliği ile çalışma yapmalarına,

«Sendikamızın bütün kademelerinde partiye sahip çıkacak militan yetiştirilmesi için sınıfsal açıdan devrimci eğitim yapılmasına ve Türkiye'nin kurtuluşu adına yapılan eylemlerin desteklenmesine karar verilmiştir.»

Bu karardan sonra çalışmalarını sürdüren kongre idari ve mali konuda eski yönetim kurulunu aklamıştır. Kongre sonunda yapılan seçimlerde ise eski yöneticiler çalışmaları yeterli görülerek yeniden seçilmişlerdir.

MERHABA

Marksist, Leninist veya Maocu Her Çeşit Komünist Akıma Karşıyız

KÖROĞLU

Sosyalism, komünism, Maoculuk, Amerikan düşmanlığı... Bunlar günümüz gençliğini belki de fakülte ders kitaplarından daha fazla ilgilendiren, meşgul eden konular.

Dünyamızın bu günkü politik ve ekonomik durumu göz önüne alınırsa pek de haksız bulmamak gerekir bu aşırı ilgiyi. Lâkin bu ilgi topluluların kaderini, milletlerin geleceğini etkileyebilecek bir akımın habercisi şeklinde belirirse buna da kayıtsız kalınmaması gerekir. Bizim toplumumuz söz konusu ise bütün gelişmeler ve gruplaşmalar hepimizin kaderi ile ilgilidir ve gerekli reaksiyonu görmelidir.

Öğrendik ki Ankara'da yüksek öğrenim ... izden baz...

22 Nisan 1969 tarihli HALKIN SESİ de «Sol»u tehdit ediyor!

ve işbirlikçi Türk yöneticileri, devrimci Kıbrıs'lı Türk öğrencilere karşı provokasyonlarına ve suçlamalarına devam etmişlerdir. Bu provokasyonların amacı bu defa, Türkiye'de okuyan Kıbrıs'lı öğrencileri, devrimcilere düşman etmektir. Zira Türkiye'de, bu yıl yeni gelen 500 kişi de dahil, 3000 Kıbrıs'lı Türk öğrenci bulunmaktadır ve bunlar arasında anti-emperyalist ve devrimci düşünceler hızla yayılmaktadır. İşbirlikçi yöneticiler, bu gelişmeden dolayı telaş içindedirler.

Son olarak 4 Eylül 1969 tarihinde, gece yarısından sonra İstanbul'daki üç Kıbrıs yurdunun üçünde de, işbirlikçiler, korkak maşaları vasıtasıyla gizlice bir bildiri dağıtmışlardır.

Bildiri lüks kağıda ve matbaada basılmıştır.

Bozuk bir Türkçe ile kaleme alınan bildiride, yayınlayan kişi yada kuruluşun adı olmadığı gibi, hangi matbaada basıldığı da belirtilmemiştir.

Bildiri sahipleri, güya Kıbrıs Türk toplumu içerisinde milli davaya karşı olan bir «düşman» varmış imajını yaymak çabasındadırlar. Bu «düşman»a karşı da mücahit öğrencileri göreve çağırarak cihad açmağa çalışmaktadırlar.

Bu aşağılık bildirinin en ilgi çekici yanı ise, devrimci Kıbrıs'lı gençlerin emperyalizme karşı mücadele açması karşısında, bu gençleri «başka unsurlara hizmet etmek»le suçlamasıdır.

İstanbul Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti, bu imzasız bildiriye **«AŞAĞILIK OYUNLAR TUTMAYACAKTIR»** başlıklı bir bildiriyle cevap vererek şöyle demiştir:

«Türk toplumu olarak emperyalizmden - İngiliz emperyalizminden olduğu kadar, onun uzantısından başka bir şey olmayan Yunan emperyalizminden de - neler çektiğimizi halkımıza hatırlatmak, Rum yönetimine karşı mücadelemizi anti-emperyalist bir çizgide yürütmek, Kıbrıs sorununa Türklerin de insan gibi yaşayacağı anti-emperyalist bir çözüm aramak, bildiri sahiplerine göre, başka unsura hizmet etmek, milli davaya düşman olmak, diye nitelendiriliyor.

«İşte kardeşler, yıllardır toplumumuzu emperyalizmin dümen suyunda yöneten ve bu görevlerinden ötürü de pay alan İŞBİRLİKÇİLER, toplumumuzu yine emperyalizmin dümen suyunda tutmakta kararlı olduklarını ilan etmektedirler. Hedefleri, toplumumuz içerisinde gençliğin açtığı anti-emperyalist çizgiyi dağıtmak ve anti-emperyalist cephede bir bütün olan gençliğimizi de parçalamaktır. Bu uğurda yapamıyacakları alçaklık olmadığını da son olaylar ve son tutumları göstermektedir.

«Bütün bunlar, aşağılık çıkarlarını sürdürmek, Türk toplumu adına bu rezil sömürü düzenine karşı çıkan devrimci örgüt ve militan arkadaşlarımızı sindirmek amacını gütmektedir.

«İşte gençlik üzerinde bu denli aşağılık oyunlar oynanmak istenmektedir. Sadece onların iflasını hızlandıracak bu oyunlar toplumuna yönelmiş çalışmalarında, bilime dayanan gençlik arasında tutunmayacak ve de gençlik buna karşı gerçek cevabını eylemleri ile verecektir.»

Çatlak Sesler!

● Oportunistlerle mücadele ediyoruz derken TİP'i ellerinden geldiğince suçlayanlar, biliyorlar mı ki, kendi dünyalarının dışında devrimci eylemin gelişmesi için birlik - beraberlik ve hoşgörünün ne kadar gerekli olduğunu? Ülkemizde toplumculuğun bazı çevrelerce hoş görülmediği şu sırada, tek toplumcu örgüt olan TİP'in devrimci - toplumcu geçinen kimselerce baltalanması, bizzat kendilerinin kuyusunu kazmaktır. Örneğin, Fransa ve İtalya gibi ülkelerdeki sol grubun kendi arasında bölünmesi, davalarına bir şey kazandırmayıp çok şey kaybettirmiştir. Tek toplumcu, ilerici potansiyelin biriktiği güç olan TİP'i ve yöneticilerini suçlamak, en kısa ifadesiyle amaca ulaşacak yola karaçalı tohumu ekmektir. Töneticiler bugün varsa, yarın yoktur. Her şey emekçinin elindedir. Yoksa emekçi olmadan, emekçi geçinenlerin elinde değildir.

MUSTAFA İLHAN
(Hacıaslanlar Köyü'nden, Edremit)

MDD'lere Bir Uyarı

● Sosyalizm sözcüğünü ağzına almaya çekinen (!) sosyalistlere sesleniyorum. Yurdumuzda biricik sosyalist parti olan TİP aleyhine cephe alarak onu oportunist olmakla suçlayan efendiler! Evet, TİP'in kusurları olabilir, vardır! Ama sizin kusurunuz daha bir heybetli, daha bir kocaman! Küçük burjuva alışkanlıklarını atamayanlara uymayınız! «Geniş Cephe» masalı ile sizleri saf saf bölüp, elde pertavsız «milli burjuva» aramaya yöneltenler bunu isterler. Yani eski alışkanlıkların sürmesi, cephenin çatlayıp erimesi! Türkiye'den nereden nereye gelindiğini düşününüz ve binbir güçlükle elde edilen sosyalist birikimi, monokl gözlüklü salon sosyalistlerine özgü burun kıvırma hastalığı ile TİP saflarında kaynaşmaktan uzaklaşarak harcamayınız. Parti kusurlu ise onu yine sizler düzeltebilirsiniz. Ama önce şu «milli burjuva» arama seferberliği bitsin, önce kolkola girip yürüyelim. Sonra parti içinde yapılır eleştiriler, sonra daha bir hızla ilerlenir, sosyalist akışı topallatan yöneticilerin yerine akışı hızlandıranlar getirilir. Önce şu resmini gönderdiğim «milli burjuva» avından vazgeçin. (Gönderilen resim, ANT'ın bu haftaki basın sayfasında basılmıştır.) Hedefe ayrı yollardan gidilmez, hedef tektir. Yol da birdir. Hedefe omuz omuza, kol kola gidilir. Yumruklarımızı birleştirerek altedebiliriz ancak emperyalistleri ve kaleyi onlara içten açan uşaklarını!

BEKİR EVİRGEN
(İ. Ü. Hukuk Fakültesi Öğrencisi)

Zap, Zup, Tısss...

● Biz emekçiler, emekten yana aydınlara minnettarız, hele tam sosyalist gençlere. Gençler deyince, bu bir yıldan beri eylemlerinin tümünü eleştirmek isterdim, fakat yazacak yer bulamayacağım için yalnız Zap'taki hareket ve bu hareketi komprador burjuvazisinin nasıl başka yöne kanalize ettiğini kısaca anlatmak istiyorum. Bilindiği gibi Türkiye'de açlık, sefalet hüküm sürerken, Boğaz Köprüsü yapımı gerçekleşmeye başlar başlamaz, kafası çalışan, eli kalem tutan, milletini seven tüm sosyalistler karşı çıktılar. Bu meyanda devrimci talebe örgütleri birleşerek, doğuda geçit vermeyen Zap Suyu'na bir köprü yapmayı, böylece de Türkiye halkına, bilhassa köprüsü, yolu, okulu, hattâ ekmeği dahi olmayan, sefalete cerkedilmiş doğu halklarını eyleme sokmak, bilinçsiz vatandaşları sömürüye karşı mücadeleye hazırlamak olacaktı. Fakat ne oldu? ANT Dergisi'nden başka basının hangi köşesi yer verdi? Diyeceksiniz ki, Milliyet önderlik yaptı, kampanya açtı, para topladı. Ah keşke toplamasaydı. Bütün talihsizlik orada başladı zaten. Sonra projeyi yapan ve gençlerin başında ta oralara kadar gitme zahmetine katlanan sayın mimar Tayyar Tayyar hocanın bu işi nasıl kabul ettiğine şaşıyorum. O yaştaki bir hocanın Türkiye koşullarına göre devrimci olamayacağını gençlerimizin bilmesi lazımdır. O da ikinci talihsizlik... Gelelim gençliğin kendisine... Okulların kantinlerinde babalarının verdiği harçlıkla çay kahve içip teori tartışmaları yapmak devrimcilik değildir. İşin yönü ne olursa olsun, tesbit edilen ekipler Zap'a gidecek, bizzat kazma kürek elinde çalışacaktı, ne oldu? Birinci ekip kaç kişiydi? İkinci ekip yalnız 19 kişi. Gidenler de kazma küreğin ne denli zor olduğunu görünce, kimisi folklor araştırmacısı imiş, kimisi uzman. Bazıları da polis takip ediyor korkusu ile Van Hava Alanı'ndan uçağa atladığı gibi İstanbul'u boylamış. Daha kötüsü, doğu halkının allerji duyduğu devlet kuvvetleriyle işbirliği, devlet araç ve gereçlerinden istifade etme yollarına başvurulmuş. Bu kadar hengame ile amaç yalnız köprü yapmak ise, ne lüzum vardı adına devrimci hareket demenin?

KEMAL KOYAŞ
(TİP Kartal İlçe Başkanı)

CIA'nın Vietnam'da kurduğu karşı-gerilla: Yeşil Bereliler!

Vietnam'da Amerikan emperyalizminin halka karşı giriştiği terör hareketlerinden bir sahne !

Vietnam'da emperyalizme karşı halkın savaşına şimdi de CIA - Amerikan Ordusu çatışması eklendi

Selma ASHWORTH — Londradan Yazıyor —

HAZİRAN sonundan beri Amerikan ve dünya basınında, ağız kalabalığı yapılarak anlatılan, doğru dürüst açıklanmıyan, örtbas edilmiye çalışılan bir haber yer almaktadır: **«Bir Vietnamlıyı öldüren Yeşil Bereler tutuklandı.»**

Kim bu **«Yeşil Bere»**ler? Vietnam'daki gerçek görevleri nedir?

CIA'nın elemanı sivil Amerikalılar, 1957 senesinden itibaren sistematik bir şekilde Vietnam'a gelmiye başlamışlardı. **«Adviser»** danışman olarak, bir tür akıl hocası rolünü oynuyorlardı. İşte bu **«akıl hocaları»** yavaş yavaş, gayriresmi olarak Güney Vietnam askeri birliklerine savaş taktikleri, gerilla usulleri öğretmeye başladılar. Aynızamanda gerek Vietnam, gerekse Kamboçya, Laos ve Tayland hakkında bilgi topluyorlardı.

«Akıl hocaları»nın Washington'a yolladıkları raporlarda şöyle bir öneri vardı: **«Güney Vietnam'ın dağlık bölgesinde ve kuzey sınırlarında yaşıyan ve sayısı bir buçuk milyonu bulan halklar Vietnamlı değildir. Hem Saygon hükümetine hem de Vietkong'a karşı gelmektedirler. Bunlar Çin asıllı NUNG'lar; Malay - Polinezya asıllı dağ kabileleri; Kamboçyalı, Laoslu ve Taylandlıdırlar. Yaptığımız araştırmalar sonucu, bu halkların paralı asker olmayı kabul edeceklerini anlamış durumdayız. Bunlardan kurulu bir ordunun, bir askeri gücün istihbarat toplamada ve karşı - gerilla taktiklerinde çok yararlı olacağını sanıyoruz. Bu konuda ne düşünüldüğünün bildirilmesi.»**

O zaman Başkan olan J. Kennedy, bu fikri çok beğenmiştir. Derhal **«Special Forces»** (özel güçler) adında bir birlik meydana getirilmiştir. **Ve 1000** adamdan kurulu «Special Forces» 1962'de Vietnam'a gelmiştir.

Vietnam'da bulunan «Akıl hocaları»da sivil kisvelerini bırakıp, o zamandan bu yana çok ün salmış olan **«Yeşil Bere»**lerini başlarına geçirmişler ve

«Special Forces»un komutasını ele almışlardır.

Amerikalı Yeşil Bere'lerin emrinde ve «Special Forces»un yardımıyla bugün 50.000 kişilik bir askeri güç haline gelmiş olan **«Montagnard»** ve **«Nung»** kabileleri, Vietkong'a karşı Vietkong gerilla taktikleri kullanmaya girişmişlerdir.

«Yeşil Bere»lerin ve **«Special Forces»**un, Amerikan ordusu ve Güney Vietnam hükümeti ile hiçbir ilişkisi yoktur. Doğrudan doğruya CIA'nın bir kolu olarak çalışırlar. Ve 50.000 kişilik paralı ordu da parasını CIA'nın bütçesinden alır,

İşte 20. Haziran 1969'da Nha Trang'da, Saygon'a 200 mil mesafede «Special Forces»un karargahında 55 yaşlarında bir Vietnamlının öldürülüş hikayesi, CIA'nın ne amansız metodlara başvurduğunu ve nasıl bir güç olduğunu bizlere bir kere daha hatırlatmıştır.

CHU VEN THAI KHAC, diğer bir adıyla VU NGOC NHA (hoş daha başka isimleri de var ya) 1951-54 yılları arasında Fransız istihbarat servisi 2. Büro (Deuxieme Bureau) için çalışmıştır. Sonra yüzbaşı rütbesiyle Güney Vietnam askeri emniyeti saflarına katılmıştır.

KHAC, 1959'da Kamboçya'ya kaçmış, 1963'de Ngo Dinh Diem rejiminin yıkılmasıyla tekrar Vietnam'a geri gelmiştir. KHAC Kamboçya'da bulunduğu sırada, Başkan Thieu'nün politik konularda danışmanlığını yapmaktayken casusluk suçuyla tutuklanmış olan H. Van TRONG'un yakın dostuydu. Van TRONG, 23 Temmuz'da Saygon'da bir casusluk şebekesi yönetme suçuyla hapsedilmiştir. Bu şebeke Saygon, Pnom Penh ve Paris'te geniş bir şekilde çalışıyormuş.

İşte Amerikan emperyalizminin Vietnam halkına getirdiği özgürlük armağanı : Ölüm !

Güney Vietnam polisinin verdiği bilgiye göre bu şebekeyi ele veren bir kadın ajan, Saygon'a NAM adında bir Vietkong casusu tarafından yollanmış.

Aslında TRONG casusluk şebekesi Pariste CIA'nın Güney Vietnam istihbaratında çalışan ajanları tarafından ortaya çıkarılmıştır. CIA'nın dosyasında KHAC'ın Kurtuluş Cephesi'nin CIA tarafından bilinen ajanlarıyla, çekilmiş resmi vardı. CIA bu resmi Paris'te elde etmiştir. KHAC, Kamboçya'da sürgünde iken TRONG ile yakın ilişki kurmuştu, bu da mide bulandırmıştı.

Saygon, KHAC'ın isminin Ulusal Kurtuluş Cephesi ajanlarıyla ve TRONG ile yakından karışmış olmasını hayret ve korku ile karşılamıştır. Çünkü, KHAC, Saygon hükümeti hesabına çeşitli istihbarat işleri gördükten sonra, Başkan Thieu'nün şahsi dostluğunu kazanmıştır. Ve bir süredir de CIA ajanıydı.

KHAC, Saygon ve CIA için çalışırken Vu Ngoc NHA ismini kullanıyordu. Fakat son bir buçuk yıldır da **«Yeşil Bere»**ler için yaptığı işlerde eski adını, Yüzbaşı Chu Van Thai KHAC'ı kullanıyordu. Görevi Yeşil Bere'lerin Laos ve Kamboçya'da kullandığı ajanlar hakkında tahkikat yapmak ve elinde mevcut olan çok zengin dosyalardan Vietkong'la işbirliği etmesi ihtimali olanları ayıklamaktı.

Son iki ay içinde Yeşil Bere'lerin Laos ve Kamboçya'daki ajanlarından iki tanesi kayıplara karıştı. Yeşil Bere'ler, kullandıkları kimselerden birinin dışarı haber sızdırdığını tahmin ediyorlardı. KHAC ve TRONG sık sık Kamboçya'ya gider gelirlerdi. İşte 10 Haziran'da KHAC'ın kaçak olarak Kamboçya'ya gittiği seferlerden birinden dönerken sınırda Yeşil Bere'ler tarafından tutuklandı.

Saygon ile temas ettiklerinde Paris'te CIA'nın elde ettiği resim ve KHAC ile NHA'nın aynı adam olduğu ortaya çıktı. Yakalanan casusu ne yapmak gerektiğine gelince, durum nazikleşiyordu. Zira her ne kadar dış görünüşte «Special Forces», Vietnam'daki Amerikan Kuvvetleri Genel Kurmayı General Thomas Mabry'ye bağlı iseler de, emirlerini doğrudan doğruya CIA'den alırlar.

Şayet bir CIA ajanı, sadece işinden kovulursa, buna casusluk argosunda **«terminated»** (işi bitmiştir) deniyor. Şayet bir CIA ajanının işinden atılmasına sebep sadakatinden şüphe ise, ihanet etmiş olması ihtimali ise, yahut verdiği bilgiye güvenmeye artık imkan yoksa, buna argoda **«terminated with prejudice»** deniyor, böyle bir ajanı CIA bir daha katiyen işe almıyor. Yok, bu ajanın ihanetinin sonuçları çok tehlikeli ve ağır ise buna casusluk «lingo»sunda **«terminated with seveve prejudice»** deniyor. Bunun iki anlamı vardır, **«Put on ice in the country»** yahut **«put on ice out of the country»**. Her iki şekilde hapis cezasıdır.

Fakat CIA'nın bir casus için vereceği en ağır karar **«terminated with extreme prejudice»** dir ki, bu da kısaca ÖLÜM cezasıdır.

KHAC tutuklanınca, Saygon'daki CIA ofisine başvuran Yeşil Bere'lerin yüksek rütbeli subayı Colonel Rheault, CIA ofisinden **«Şimdiki halde bu adama hiç bir şey yapmayın»** emrini almıştır. Fakat KHAC'ın casus olmasının Yeşil Berelerin bir çok ajanlarını ele verebileceğini ileri süren Col. Rheault **«KHAC hemen bütün ajanlarımızın isimlerini biliyor. Bu adamı serbest bırakamayız. Bir şey yapmalıyız.»** cevabını vermiştir.

Bunun üzerine Saygon'daki CIA ofisi: **«In that case I advise you to TERMINATE HIM WITH EXTREME PREJUDICE»** demiştir. Yani Türkçesi ve kısacası, **«Hakkından gelin, öldürün»**dür...

İngiltere'nin Observer gazetesi yazarı Murray Sayle diyor ki: **«CIA'nın bu gibi temizleme, adam öldürme işlerini yapan özel elemanları olduğu herkesin bildiği gerçektir.»**

KHAC, «Special Forces»ın bizzat kendi adamları tarafından bir hayli tartaklandıktan sonra vurulmuştur. Ve cesedi bir torbanın içine konmuş... Torbanın ağzı ve her tarafı adamakıllı dikilmiş ve 20 Haziran'da Special Forces'un bir helikopteriyle Güney Çin denizinde, Nhatrang açıklarında suyun dibine yollanmıştır.

Bu olaydan sonra CIA'dan bir başka emir daha gelmiştir. **«Mahpusu buzda tutun»**, yani hapse atın. Ama iş işten geçmişti. CIA bunu öğrenince, telaşlanıyor, **«Aman sakın General Abrams'a bir şey duyurmayın.»** diyor.

General W. Abrams Vietnam'daki Amerikan Genel Kumandanıdır. Ve düpedüz, dosdoğru askerdir. CIA'nın çevirdiği dolaplardan hoşlanmamaktadır. Amerika'nın Vietnam'daki gizli ve özel faaliyetlerinin Vietnam'lıların güvenini zedelediğini iddia etmektedir.

İşte gerek CIA ile Ordu arasındaki çekememezlikler ve görüş ayrılıkları, ve gerekse de CIA ile diğer Güney Vietnam istihbarat örgütü ve başka haber alma kuruluşları arasındaki rekabet ve haber gizleme adetleri bu olayın ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Sir Robert Thompson, Vietnam savaşının istihbarat kısmında bir hayli çalışmış olan İngiliz mütehassısı, 1966 yılında Saygon'da Amerikan ve Güney Vietnam istihbarat örgütlerinin adedinin 17'yi bulduğunu ve sağ elin yaptığından sol elin haberi olmadığını yazmıştı. Bu 17 örgüt'te çalışanların birbirlerine «Merhaba» bile demediklerini açıklamıştı.

İşte bu hırlaşmalar sonucu, *Ordu, Yeşil Bere'lerden* Albay Robert B. Rheault'u, Binbaşı David Crew, Binbaşı Thomas Middleton, Yüzbaşı Lelahud Brumley, Yüzbaşı R. Marasco, Yüzbaşı B. Williams, Çavuş Edward Boyle ve Alvin Smith'i tutuklamış ve askeri mahkemeye vermiştir.

CIA'nın Yeşil Berelerini savunmak üzere Vietnam'a gelmiş olan Amerikalı avukatlar, sırtlarını CIA'ya dayayıp şöyle demektedirler: **«Savcı, değil bir Vietnamlının öldürüldüğünü, fakat böyle bir Vietnamlı'nın yaşamış olduğunu dahi ispat edemeyecektir.»**

Yani, CIA'nın yolunun önüne her çıkan amansızca ezilir. Amerikan Ordusu CIA'ya kafa tutmaya kalkınca, CIA, ordunun prestijini beş paralık eder.

Şimdi bu subaylara ordu ceza veremeyecektir. CIA «höt» demiştir. Orduya düşen de, tükürdüğünü yalamaktır.

Saygon'daki Reuter Ajansı'nın ve Guardian Gazetesi'nin muhabiri Ian Wright'ın bildirdiğine göre, Yeşil Bereler ve **«Special Forces»** için çalışan 31 yaşında Thai Khac Chuyen adında bir Vietnamlı tercüman KAYIPTIR. Ve CIA tarafından öktürtöldüğü söylenmektedir.

Bu, CIA için daha çetrefil bir iş olabilir. Zira CHUYEN'in karısı ve ailesi Saygon'da kıyametleri koparmakta. Amerikan Büyükelçisini ve Güney Vietnam Başbakanını hırpalamaktadırlar. Ve CHUYEN'in öldürülmesi davasına bir Vietnam mahkemesinin bakmasını istemektedirler.

Bütün bu pislikler arasında insan şu suali sormaktan kendi kendini alamıyor: Vietnam savaşını yapan gerçekten Amerikan Ordusu mudur, CIA mıdır?

Almanya'nın Hallstein Doktrini iflas Ediyor!

Bonn hükümetinin derdi büyük, *etekleri* tutuşmuş, telaş içindedir. Şimdiye dek Batı Almanya'nın siyasi ilişkisi olan devletler, gene Batı Almanya'nın ortaya attığı «Hallstein doktrini» **gereğince Doğu Almanya'yı tanıyamıyordu. Her kim Doğu Almanyayı tanırsa, Batı Almanya o devletle tüm ilişkilerini kesiyordu.**

Bugün ise «Hallstein doktrini» **paspas gibi *çiğnenmektedir*. Son bir ay içinde Irak, Sudan, ve Kamboçya Doğu Almanya ile siyasi ilişkiler kurmuşlardır. Bu üç devletten Kamboçya'nın Batı Almanya ile de siyasi ilişkisi vardır. Bu durumda Batı Almanya** «Hallstein doktrini»**ni tatbik edip, Kamboçya ile siyasi ilişkilerini kesmemiştir, sadece siyasi münasebetleri şimdilik dondurmuştur.**

Zira Batı Almanya, Avrupa'da politik, ekonomik ve endüstriyel bir güç olan Doğu Almanya'yı sanki hiç yokmuş gibi bilmemezlikten ve görmemezlikten gelemiyeceğini artık realize etmiştir.

Avrupanın ve dünyanın dört bir yanından sesler yükselmektedir. Belçikada yayınlanan «Pourquoi pas» **dergisinde Profesör Henri Rolin,** «Doğu Almanyayı tanımamız, şayet Avrupanın emniyetini diliyor ve gerginliği gidermek istiyorsak, ŞARTTIR. Sosyalist devletlerin en ileri gitmiş olanlarından birini tanımamak çok saçmadır.» **demektedir.**

İngiliz İşçi Partisinin Blackpool'daki yıllık kongresinde İşçi Milletvekili William Wilson: «Doğu Alman Demokratik Cumhuriyetini tanımamazlıktan gelmek enayiliktir.» **şeklinde konuşmuştur.**

Hollanda'da çeşitli partiler Doğu Almanya'nın Hollanda tarafından tanınmasının kaçınılmaz bir durum olduğunu, parti toplantılarında, kongrelerinde ve parlamentoda belirtmişlerdir.

Afrika, Asya ve Latin Amerikadaki devletler ise çekinmeden «Hallstein doktrini»**ni hiçe sayacaklardır. Uruguay'da Temsilciler Meclisi Başkanı Luis Rinion PERETT** «Bazı devletlerin Doğu Almanyayı tanımamadaki ısrarları, dünyanın bugünkü gerçek manzarasıyla bağdaşmamaktadır.» **demiştir.**

Ekvator Cumhurbaşkanı yardımcısı Jorge BAQUERIZO, Ekvator'un Doğu Almanya ile siyasi ilişki kurmasının zorunlu olduğunu ve Doğu Alman ekonomisinin dünyanın herhangi bir ileri endüstriyel devleti ile boy ölçüşecek durumda olduğunu açıklamıştır.

Hindistan'ın Doğu Almanya ile siyasi ilişkileri yoktur, fakat Hint ajansı PTI'ya göre aşırı sağdan aşırı sol'a kadar bütün partiler (sağcı Swatantra partisi hariç) Hint hükümetinin Doğu Almanya'yı tanımasını istemektedir. Başbakan Bayan İndira Gandi ilk ağızda Doğu Almanya ile bir ticari temsilcilik kurulacağını ve bunu diplomatik ilişkilerin izliyeceğini Parlementoya temin etmiştir.

Bizzat Batı Almanyanın içinde de «Hallstein doktrini»ne karşı hasumet artmaktadır. Batı Alman ajansı DPA şu haberi vermektedir «Tübingen'deki Wickert Enstitüsünün yaptığı bir sondaj sonucu, Batı Alman halkının %88'inin Doğu Berlinle konuşmaların derhal başlaması dileğinde olduğudur.»

Batı Alman sendikalarının yayın organı «Welt der Arbeit»: «İkinci bir Alman devletinin tanınmasını önlemek mümkün değildir.» **diye yazmaktadır. Batı Alman Sosyal-Demokrat partisinin Schleswig-Holstein başkanı Jochen Steffen:** «Hoşumuza gitse de gitmese de Doğu Almanyayı özgür bir devlet olarak tanıyıp, bazı problemlerin kısmen çözülmesine yardım edebiliriz.» **demiştir.**

Fakat hiçbir yerde infial Danimarka ve Norveçte olduğu kadar şiddetli değildir. Çünkü «Doğu Almanya'yı bir devlet olarak tanıma zorunluğu vardır.» **gibi laflar ederken birden Danimarka ve Norveç kamuoyları kendilerinden şimdiye kadar gizlenmiş olan bazı gerçekleri öğrenmişlerdir... Hikaye şu: Danimarka ve Norveç Parlamentoları, Demokratik Alman Cumhuriyeti Halk meclisinden iki milletvekilini Danimarka ve Norveç'e davet etmişlerdi. İşte bu davet Danimarka ile Norveç'in *gerçekten bağımsız birer devlet olmadıklarını* kamuoyuna gösterdi. Zira NATO'nun bir şartı da NATO'ya bağlı devletlerin Batı Almanya'dan İZİN ALMADAN, Doğu Almanlara VİZE VEREMİYECEĞİDİR.**

Yani Danimarka ve Norveç hükümetleri evvela Batı Berlin'de «Müttefikler Seyahat Ofisi»**ne başvurup, izin almaları ve ondan sonra vize vermeleri mümkündür. Bu ofisin adının Müttefikler Seyrhat Ofisi gibi bir isim taşımasına aldanmıyalım, doğrudan doğruya Bonn hükümetine bağlıdır. Oradan izin almadan izin veremez.**

Ve Bonn «Hayır» derse, Danimarka ve Norveç hükümetleri çatlasalar da patlasalar da o Doğu Almanlara vize veremezler. Şimdi Danimarka ve Norveç parlamentoları *birbirine girmektedir*. Doğu Almanları davet eden Danimarka milletvekili Gert Peterson «Çok önemli bir konuda bağımsızlığımızı satmışız.» **diye bağırmıştır. Bir başka milletvekili Meta Ditzel** «Memleketimize kim girebilir kim giremez, bunu Batı Almanya kararlaştıracaksa Danimarka özgür ve bağımsız bir devlet değildir.» **diye konuşmuştur.**

Danimarka dışişleri bakanı Hartling, gelecek NATO dışişleri bakanları toplantısında bu konuyu ciddiyetle ele alacaklarını bildirmiştir. Ayni protesto sesleri Finlandiya'dan yükselmektedir.

Yazımıza son verirken bize erişen haber Mısır hükümetinin Doğu Almanya ile siyasi ilişki kurmaya karar vermiş olmasıdır. Alexandre Guiller'in bir yazısında dediği gibi Doğu Almanya'nın tanınması ve Hallstein doktrininin yıkılması çağımızın kaçınılmaz zorunluluğudur.

Ege'nin sıcağında tütün kavgası!

Osman Y. Çobanoğlu

TÜTÜN DİZEN KÖYLÜ KADIN
— Ekmek kavgasında telef olanlardan —

«Aha o kızı gelin etçez bu yıl,» dedi Çile'li Halil Göğem. Elini ileri uzattı. Tarlanın öte ucunu gösterdi. Avuç içlerini oğuşturduktan sonra: **«Sağdaki karım. Onun yanındaki gelinim. Soldaki, elinde sepet olan da gelinlik kızım. Tütün iyi olsa dedik, piyasa düzgün açılsa dedik. Beklettik. Olmadı şimdiye dek dürüs bir tütüncülük. Tüccarlar dolanır yörende. Almazlar, burun kıvırırlar. Hökümetin belli adamları var buralarda. Onlarınki en yüksekten alınır. Ona dayandırarak, tütün piyasası şu fiyat derler. Salıverirler ucunu sonra. Bekletirsin yüzüne bakan olmaz, kokar gider. Tüccar almaz almaz, en son uyarına getirip bir çelmede yıkar seni. Baştakiler de tüccarı arkalar. Vay tütün bozukmuş, iyi yetiştirememişsin, sulanmamış, bilmem ne... deyip çekilirler bir kıyıya.»**

Akhisar'lı Mehmet Tombalak, daha bir umutsuz, daha bir acılı. **«Gözü kör olsun bu Alamanya'yı çıkaranın,»** diyor da ayrı bir şey demiyor. İçi yangın, dolu. Hep sövgüyle başlıyor söze. **«Anasını avradını... Ülen yiyemeyeceğin bokun önüne...»**

Manisa'nın İğdecik'ten Ali gürbüz, **«Kız çocuğu Alamanya'ya yollanır mı?»** diye giriyor söze. Sonra yermeler sövmeler arka arkaya. Kendini suçluyor, ileri gelenleri suçluyor, hükümeti suçluyor. Sürdürüyor sonra: **«Umut işte. İş olmayan bir yerin umudu bu. Şu kız çocuğu işte. On sekizine yeni basıyor. Alamanyaya yollayacaktım onu. Sırası da geldi. Her bir boku tamam. Tamam ya olmadı. Tohturlar çürük çıkardı. Sapasağlam kızı çürük çıkardı. Ben kızımı bilmem mi? Ben büyüttüm. Hiç bir şeyi yoktu. Getse bizi kurtarırdı belkim. Dün İstanbul'dan geldik. Pasaportu masaportu çıkardık canım. Çıkardık ya su koyverdi deyyuslar. Peki, burdaki tohtur neden görmedi derdini. Aynaya tuttu işte ya. Senin anlayacağın yeyinti isterler. O da bizde yok. Nerden olsun. İki bin lira ödünç aldık. Üç bin olarak ödeyeceğiz...»**

Ege'de iki tür insan var aynı göğün altında, aynı tanrının kulu. Varlıklılar, yoksullar! Varlıklıların özel araçları, özel sürücüleri var. Tutmaları, beslemeleri, koruyucuları... sürüyle.

TÜTÜN FİDESİ
— Meşakkatın Ürünü —

«Et» dese et, **«Gut»** dese süt gelir.

Yoksullar sabahtan akşama, akşamdan sabaha dek toprakla kırbacın altında ezilip telef oluyorlar. Ova çatır çatır yanar. Borç gırtlağı aşmış. Çoluk çocuk düze inmiş. Beşikten seken çalışıyor, mezara bakan çalışıyor. Yıl yıldan, gün günden kötü gidiyor. Her gün bir uğursuzluk, bir kötülük doğuruyor.

Ege insanının çoğu ırgat, çoğu yarıcı, çoğu da birkaç dönüme bağlamış umudunu. Birkaç kalıp tütün, birkaç çuval pamuk, iki sepet incir yada zeytin, on - onbeş lira gündelik...

«Tütünün kırımı bitti çoğu yerde. Pamuğa gireceğiz gayri. Açmaya durdu pamuk. Susuz yerlerde devşirilir. Yakında hepten açar. Bu yıl zararı yok. Maşallahı da yok hani. Yağmur çok yağdı. Sulanabilen yerler daha iyi. Ama herkes buğday ekti. Eskisi gibi pamuk tarlaları nerde? Kıraçlarda pek iyi olmadı buğday. Çok güpre ister. Güpreyi yedi mi de su gerekir. Bolca suladın, gübresini verdin mi bizim buğdaylar d.. iyi olur, değil mi ya. Amerikan buğdayı olmuş da ne olmuş. Hiç! Gelinlik kız gibi nazlı. Boylanır boylanır, bir bakarsın Gürpedek göçüverir..»

Kırca sakalı uzmaşı, yüz oyuklarını bürümüş. Alın çizgilerini ter doldurmuş. Terin kuruduğu yerler, ak ak tuz bağlamış. Yüzü gözü toz içinde Sazlı köylü Hasan Usta'nın. Sivas köylüklerindenmiş. Sazlı köye uşak gelmiş çocukluğunda. Kimi kimsesi yokmuş. Sonra Sazlı köyden evlenip kalıvermiş. Şimdi hem yarıcılık, hem ırgatlık edermiş.

«Bizlerde para yok» diyor Hasan usta. **«Her şey veresiye, borca. Tütün veresiye, pamuk veresiye der, dayanırsın. Piyasa açılınca da hemen elinden alıverirler. Yeniden başlar, arkası kurumadan borç. Tohumuydu, gübresiydi, ıvırı zıvırıydı derken, karılıverir kalır. Ne olduğunu bilemezsin..»**

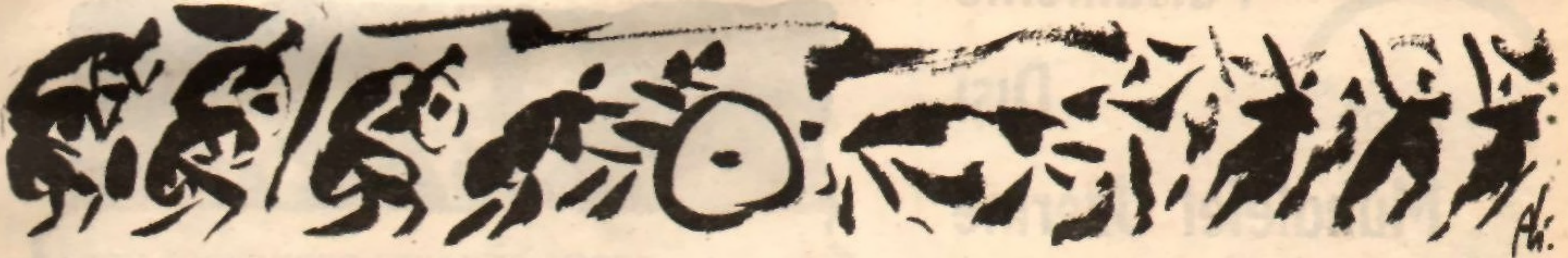
Davutlar, Kuşadası'yla Söke arasında ufacık bir bucak merkezi. Kuşadasına bağlı, dağ eteğiyle deniz düzlüğünün arasına kurulmuş. Devlet yapılarıyla birkaç varlıklı evinin dışında bütün evler tek katlı, gösterişsiz. Saz damların üstüne gelişigüzel kiremitler dirkenmiş. Her evin önünde ufacık bir harım, bir kaç ağaç var. Tarlalar, Kuşadası Körfezine doğru serpilmiş, ufak bahçe biçiminde. Bucağın sırtı dağa dayalı. Tütünler kırılmış, çizi çizi sapları kalmış tarlalarda.

«Sen de tütün diziyor musun?» dedim beş - altı yaşlarında zayıf, kansız bir kız çocuğuna. Daha oyun çağına bile gelememiş, ufacık. Durdu. Yüzüme bir yadırgın baktı. Sonra: **«Bak,»** dedi. **«Bak dayı, ben nasıl dizerim tütünü. Her gün dizerim böyle. Kırmasını da bilirim ben. Gece de burada yatarım. Babam gündeliğe gider. Zeytin de toplarım. Anam taa orda tütün devşirir.»**

Eylül sıcağı nefes aldırmıyor. Irgat başları sık babam sık ediyor ırgatları.

Nuri usta, kırk yada kırkbeşinde. Esmer, zayıf, ufacık bir yapı ustası. **«Bizim yoksulluğumuzda zenginler daha bir zenginleşir,»** diyor. Arkasından: **«Otuz beş - kırk gündür çalışamıyorum. Belime taş düştü ya-**

Tutuklu gençler arasındayım

Yusufla bir gül koparıyoruz
Birinci koğuşun havuzundan
Şakayla karışık bir hüznün gülü
Tutuklu olmanın gülünçlüğü
Umudun yağmuru kırmızı çiçek
Devrimin rengi, uçucu ve berrak

Eşyayı ve insanı kavramış
Usta hırsızlar arasındayız

«Tecrit» te boğucu bir gece
Beygiri bağlasan ölür
Sabaha kadar güldük durduk
Sulu bir düzenin cezaevi güldürüsü
Muammer, Metin, Ergin
Aynı yatağa sığdık.

Kimi deli kimi sarsak
Sevimli katiller arasındayız

Ertesi sabah koğuşlardayız
Kesmediler saçımızı, tifo iğnesini atlattık
Herkes bize can kadar yakın
Her aydın hapse girmelidir;
Halkı tanımak, devleti görmek için

Yarısı suçluysa yarısı suçsuz
Köylüler işçiler arasındayız

Bıyıklıyız Bafra içiyoruz
Muammer en usta Bafracımız, hiç söndürmüyor
Fizikçimiz Metin Genç Osmanımız
En bıyıksızımız: portakal yüzlü devrimci
İçerlek gözlerinin arkasına saklamıyor
Gülerken ve de öfkelenirken

Fosurtuyla esrar çeken
Neşeli dostlar arasındayız

Ali: Uzun boyu kısalıyor voleybol oyununda
Gene de buranın şampiyonuyuz
İrfan Uçara göre: her makina yapılır
Biz istesek yaparız
Biçilir çelikten her bıçak, silah dökmek kolay
Hilesiz bir Köroğlu Bolu taraflarından

Hayvanları seven, insanlara küskün
Yumuşak katırlar arasındayız

Ulaş Bardakçı Erhan Yıldırım
İkisini ilk günler ayıramadım
Ulaş biraz daha canlı Erhan biraz daha ufak
Tunca: büyük bir suyun durgunluğudur
Bir delik bulsa fışkıracak
Kurtuluş savaşı günlerinde
Bu çocuğa 'köprü' uçurtacaksın

Yarım yaka sıfır pabuç
Yüzleri eskimiş bebeler: Dördüncü Koğuş

Münir Aktolga Münir Ramazan
Ataların yörük ya da çerkes
At sırtında yaylalardan indiler
Yüzünü yazdılar sana çekik gözlerini çizdiler
Devrimcilik: artık onu da kendin ekleyeceksin

Barış içinde birlikte yaşamağa alışık
Uyuz kediler yiğit fareler arasındayız

«Bigayrihakkına» yatıyor
«Kan dolmuş ciğerlerine yargıç bey»
Almanyadan mektubu gelmiş
Suçsuz olduğunu söylüyor
Birol Ertuğrul, —şaka bir yana—
Buraya en çok yakışanımız
Saçları usturalı daha ilk günden

İşlek hela kokusuna karışan
Yemek kokuları arasındayız

İbrahimi -ki zeki olmasa çirkin olacak-
Yargıladık: özeleştirme yapmıyor bazan
Cezası: Bir tencere su getirmek koğuşun helasından

Biz tahta kaşıklarla içerken suyu
Nasıl yakalandığını anlatıyor Mardin'de
Polis telsizinin yanlışlığı:
İzrar yerine Esrar suçundan.

Şenlik, cilve cümbüş bir yana
Demir parmaklık ve dört duvar arasındayız

Müfit r harfini yanlış söylüyor
Ve bunu ekliyor bıyıklarına
«Küçük Forum»unda avlumuzun
Her zaman sevimli bazan hırçın
Devrim yolunu tartışırken Kurtuluş Savaşının

Haftada altı gün hapiste yatan
Çileli gardiyanlar arasındayız

Yusufla bir gül koparıyoruz
Birinci Koğuşun havuzundan
Gül: her zaman yerini bulan gürültülü bir çiçek
Umudun yağmuru, devrimin rengi, uçucu ve berrak

Çakıyla kessem göğsümü akan
Devrimciyim kalın bilekliyim hep öyleyiz
Üstümüzde boydan boya gök
Solarken ipek gibi bir Haziran bir Temmuz

Çocuklar sabırlı olun
Tutsaklıkla Özgürlük arasındayız
Bağımlılık bağımsızlık arasındayız
Bugünün yarının arasındayız
Düzenle devrim arasındayız
Ovayla dağlar arasındayız
Çiçekler, ormanlar, çalılar, kuşlar, kayalar...

Ergin GÜNÇE

pıda. Borç isteyecek adam kalmadı. Bu gün tütüne çıktım. Olmadı. Dayanamadım ağrıya. Herif bizi de atlattı. Evini onaracaktık. Anlaştığımız yeri tutmuş birisine vermiş. Konyalı Mustafa da bir hafta hastahanede yattı. Şimdi çıktı. Çıktıya veremmiş. İyileşmez, diyorlar...»

Gölova, İzmirin Değirmendere kasabasına bağlı ufacık bir dağ köyü. Selçuk'tan gidilirse dört beş saat çeker yaya. Cumaovası'ndan, yada Değirmendere'sinden gidilirse, Çile köyüne değin arabayla gelinir Çile köyünden dağ yoluna vurulur. Oradan iki - üç saat yürüdün mü, birden ormanın içinde beliriverir.

Gölova köyünün alt ucunda dört - beş delikanlı, üç kadın, iki çocuk tütün devşiriyor. Kan ter içinde kalmışlar. Delikanlılar gömleklerini çıkarmışlar. Güneşin altında yalın beden, o çiziden bu çiziye, o fidandan bu fidana mekik dokuyorlar. Bir tütün fidesinin önce alt yaprağını, sonra üst yapraklarını koparıyorlar. En uçta üç yaprak koyup ayrı bir fideyi yoluyorlar. Sonra sepet doluyor. Getirip çardağın içine koyuyorlar dolu sepeti. Ordan boşalanı alıp gidiyorlar. Çardakta altmışlık bir koca, ondan biraz genç bir kadın, hep diziyorlar gelen yaprakları.

Sarı, işlemeli Aydın poşusunu çıkardı. Yüzünün terini sildi. Dizi dizi iplerdeki tütün yapraklarını okşadı. Sonra birini koparıp aldı içinden.

«Karı, ben bir cıgara içecem. İstersen sen de dinlen.» dedi. Kopardığı tütün yaprağını uzattı. «Tütün gölgede, ipte kurur. Çoğu tütünden anlamaz. Tütünün ufağı, pamuğun irisi. Bak bunlar altın gibi. En iyi tütün şu yeleçlerde yetişir. Çok ilaç parası verdik.»

«Ürün nasıl?» dedim. «Bu yıl iyi diyorlar.»

«Ha işte. Yetiştiren sensin, yiyen ayrı. En aşağı onbeş yol elden geçer bir yaprak. Ekimi, dikimi, sulaması, derken bir sürü uğraşma. Sonra dizmesi, toplaması baskısı bir ayrı. Her biri bin zorluk. Gece gündüz demeden çalışırsın. Çoluğunla çocuğunla üstüne titrersin. Tüccar gelir, elinden çarpıverir gider. Hastalığı, gübresi, ilacı, ayrı bir dert. Bir de kabba alımması var. Baskı deriz ona biz. Makinadan geçer. Her kalıp elli altmış kilo gelir. Beş on kalıp yapabildin mi, piyasa da iyi oldu mu biraz borç ödersin. Geçinmek kolay değil. Hele dirlik düzenlik kurmak... Ama çok toprağı olanlar, ağalar beğler milyon vurur. Bir de onlar faiziydi, pamuğuydu, çiğitiydi derken borçludan daha ucuz alıp katmerleniyorlar...»

TARLADA TÜTÜN DEVŞİRENLER
— Avacı onların alınterini sömürüyor —

Parlamento Dışı Muhalefet Üzerine

Macit GUNGÖR

7 Eylül ve 8 Eylül tarihli Akşam gazetelerinde çıkan Çetin Altan'ın yazıları hakkında bir çift söz söylemek gerekir kanaatindeyim. Tutumuyla kendini zaten hareketin dışına atmış olan Çetin Altan'ın yanılgısını bir daha belirtmek lüzumsuz gibi görünebilir, fakat ortaya attığı fikir, eski ve geleceği de tehdit edebilecek bir tehlikenin kırmızı ışığını yakmaktadır. Bu bakımdan yazıları eleştirmek lüzumunu duydum.

Çetin Altan'ın 7 Eylül tarihli yazısında, **«parlamento dışı muhalefet»** adı altında, parlamento çalışmalarının ve giderek sosyalist bir partinin lüzumu inkar edilmektedir. Buna örnek olarak da Avrupa'da, özellikle Batı Alanya'da gelişen akım gösterilmektedir:

«Zaman zaman dünyanın en ileri ülkelerinde dahi parlamento, *sosyal bünyeyi tatmin etmeyen* bir tıkanıklığa düşebilir. Örneğin B. Alman toplumunun gitgide hırçınlaşmaya başlayan dinamik nüveleri, parlamentodaki bütün partileri aynı tutuculuğun torbası içine koymaya devam etmekte ve «parlamento dışı muhalefet» diye yeni bir akım yaratmaktadırlar. Bu yeni akımın simgesi A.P.O'dur.

«Bütün ilerici öğrenci kuruluşları, ilerici dernekler ve hattâ bazı işçi örgütleri A.P.O'dan yanadırlar ve bu akımı geliştirmektedirler.

«Türkiye'de faktörler çok değişik olmakla beraber, parlamento partilerine karşı genel bir güvensizlik bizde de hızla büyümektedir.

«Öyleyse, Türkiye'de de parlamento dışı bir muhalefet hızla serpilecektir.

«Eskiden:

«— Hangi partidensin, sorusuna,

«— Ekmek partisinden, diye cevap verilirdi.

«Şimdi aynı soruya, bugünkü durumdan hoşnut olmayanlar: «P.D.M.'den diyebilirler.»

Bir kere şurasını belirtmek isterim ki, anti - parlamenterizm hiç de yeni bir akım değildir. Ta 1900'lerden beri birtakım «koyu» sosyalistler, hattâ en gerici parlamentolara katılmanın gereğini anlayamamışlar ve sosyalist mücadeleyi en etkin şekilde yürütecek olan parti ve onu ayakta tutacak disiplini inkar etmişlerdir. Lenin, 1920 yılında bu gibilerin politik yanılgılarını ispat etmiş ve buna eylemin **«çocuk hastalığı»** adını vermiştir. Şimdi ise aynı temcit pilavı, anarşizm salçasına az daha bulanmış olarak, hem de parti ve disiplin konusunun en kritik safhaya ulaştığı şu sıralarda, hem de parti içinde çalışmanın ve oportunist unsurlarla mücadele etmenin en gerekli olduğu sırada önümüze konmaktadır. Bugün TİP'te tüm oportunistlere karşı devrimci bir mücadele verilmektedir. Fakat bu mücadelenin amacı, bozulan parti disiplinini yeniden ve daha sağ*lam kurmak ve emekçi* halkımızın biricik partisi TİP'i oportunistlerin elinden kurtarıp sosyalizmin etkin mücadele örgütü haline getirmektir. Bir Türk sosyalistinin vazifesi bu mücadeleyi vermek, fakat oportunist ve parlamenteristlere karşı savaşırken, katiyen aşırıya kaçmamak, parti ile parlamento faaliyetini inkar etmemektir.

Yazıda bir partinin seçimlere girmesinin büyük mali imkanları gerektirdiği ve bu mali imkanlar sağlanırken partinin yozlaştığı ileri sürülmektedir. Ya **«P.D.M.»** metodlarını uygulamak için gerekli mali destek nereden sağlanacak? Ayrıca parti için ileri sürülen iddia da tutarsızdır. TİP, emekçi savaşçılarının dayanışması ve her türlü imkansızlıklarla mücadeleleri sayesinde kurulup güçlenmiştir. Ve bugün yozlaşmış olan, TİP'in tabanı değil, yöneticiliğidir.

Bu gibi sapmalara başvurmak, işin kolayına kaçmak olur, gerekli bir mücadelenin sorumluluğunu itmek olur. Böyle bir davranış, Çetin Altan gibi tutarsız bir küçük burjuva entellektüelinden beklenirdi, fakat bu akımın gençliğe tesir etme ihtimali önemsenmeyecek kadar küçük *değildir. Nitekim*, Ankara'da TİP üyelerinin adreslerine gönderilen bildiride **«seçimler proleter sosyalistler için amaç değildir»** denmektedir. Görünüş olarak doğru sayılabilecek bu söz, içerdiği anlam bakımından, oportunizmi şiddetle eleştiren «Türk Solu» tarafından dahi şüpheyle karşılanmıştır. Bu politik sapmalar, görüldüğü gibi, yayılma eğilimindedir, fakat bu aşamada tedbir alınırsa harekete zarar vermeden tasfiye edilebilir.

Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki, Çetin Altan'ın dehasından fışkıran P.D.M. incisi, hiç olmazsa Türkiye ölçüsünde bile bir yenilik taşımamaktadır. Çetin Altan 8 Eylül tarihli yazısında P.D.M. metodları olarak, bizzat kendisinin daha evvelce tekrarladığı ve bazıları son derece geçersiz olan şeyleri yeniden tekrarlamaktadır.

«İstanbul'un çöp yığınlarından bunalan semtleri, çöpleri belediye sarayının önüne taşıma günleri tertiplemelidirler... Bu muhalefete katılacak dernekler, fakir fıkaranın cenazelerinde buluşmalı, halkın acılı günlerinde parlamento dışı muhalefetin dayanışmasını ispat etmelidirler. Garsonlar, şoförler bu muhalefetin tabii öncüleri olmalı ve politikacılarla her karşılaştıkları yerde onları sorularla sıkıştırmalıdırlar... Profesyonel politikacıların gittikleri yerler izlenmeli, her fırsatta yüzlerce şikayet mektubu verilmelidir kendilerine. Partilerle politikacıların ev telefonlarının listeleri çıkarılmalı ve durmadan şikayet üstüne şikayet yağdırılmalıdır bu telefonlara... Durumdan memnun olmayan her vatandaşın cebinde böyle bir telefon listesi bulunmalı ve gece gündüz her fırsatta bu numaralara şikayetler bildirilmelidir.»

Hele bu ikinci yazıda Çetin Altan iyice sapıtıp, garsonları ve şoförleri bu akımın tabii öncüsü ilan ederek bir de ideolojik çıkmaza saplamıştır. Bütün bu saçma fikirler, sosyalist hareketi ancak kısırlaştırır. Bunu bütün devrimcilerin anlayıp bu akımı anında mahkum etmeleri ve yayılıp hareket için tehlike olmasını önlemeleri gerekir.

Sağdaki seviye

Türk Milleti, dağda sol hendeğe fazla yanaşan kızıl öküze «Hooo» diye üğendire sallayan Hüsmen dayıdan, cephede moskof hududunu bekleyen Mehmetçiğe ve tarlada çapa sallayan Fatma Nine'ye kadar, bu ağlayışların içinde saklı haysiyetsizliği ibretle sezmektedir. Eğer Türk Milleti'nin eline bütün vatan sathına sesini yayacak bir mikrofon verilecek olsa, emin olunuz, afakı tutan ve ölen sanki Türk milletiymiş havası veren bu Ho Amcalara ve «HO», «HO»lara milli ve mahalli bir espiriyle toptan ve kökten şöyle cevap verir ve işi bitirir:

— Cüş! yeğen çüş!

ERGUN GÖZE
(Tercüman - 11.9.1969)

haftanın karikatürü

KERİM BEYAZIT SEÇİM İÇİN VEDA PARTİSİ VERDİ

IŞTE BIR MILLI BURJUVA!: Milli Demokratik Devrimci'lere duyurulur... İşte köküne kadar, sapına kadar milli bir burjuva! Allah nazardan saklasın. Eşi bile milli burjuva! Evvela CHP Ağrı milletvekili aday'! Sonra Ceyozon aşireti reisi ve beş köy sahibi. Sonra ticaretle uğraşır. Bulunmaz Hint kumaşı...

(BERKER EVİRGEN)

Komutanlar ne buyurur !

Oysa, salon subayı olmayan bu çocuğu emekliye sürükleyen sebepler, Kırıkkale 61'inci Alay Komutanı iken Ankara'dan gelmekte olan er tayınlarını birbir tarttırarak gramaj eksikliği ile geri göndermesi, **veya şahsen et isteyenlere «Burası kasap dükkanı değil» diye cevap verdirmesi, yahut evi ile Alay arasında yürüyerek gidip gelmesi; veyahut da bir manevranın kritiğinden sonra tebrik edilmesine rağmen içilen çay bardağının garson yerine kendisine uzatılmasına aldırmayarak put gibi durması gibi, itaatsizliğe örnek sebeplerdi ki, generalliğe terfi ettirilmediği zaman ordu mensubundan gelen teessür telgrafları, yükselen bir adama gönderilen dalkavukluk telgraflarının bin mislisi olduğunu bana yeğenim anlatmıştı.**

NECDET KURDAKUL
(Dünya - 8.9.1969)

Ümetçi - Komando mücadelesi !

Son zamanlarda bazı kimseler şöyle bir dedikoduyu yaymakta fayda görüyorlarmış: «Ş. Eygi ve Bugün, MHP'sini ve komandoları destekliyor. Onlardan yanadır.»

Bu dedikodulara verilecek cevabım kısa ve açıktır.

— M.H.P. islamcı bir teşekkül değildir. Binaenaleyh şahsıma ve müesseseme yabancıdır.

Komandolara gelince, son MTTB seçimlerinde onların müslüman üniversiteli kardeşlerimize nasıl ve neler söyleyerek saldırdıklarını gördük. Kamplarda beş vakit namaz kıldıkları söylenen komandolar bunlar mı? Geçin efendiler geçin!.. Kendinizi çok açıkgöz, bizi pek safdil mi zannettiniz.

MHP, nasyonal sosyalist temayüllü, bazan ırkçılığa kadar varan bir kavmiyet asabiyetine sahip, militarist, «Bozkurtçu, Başbuğcu» **bir doktrine sahiptir.**

MEHMET ŞEVKET EYGİ
(Bugün - 12.9.1969)

ANT ● Haftalık Dergi ● Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACİ, DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sorumlu Müdürü: ALPAY KABACALI ● Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN ● İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL ● Tel.: 27 81 09 ● P. K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL ● Dizgi ve Tertip: ES - İN MATBAASI ● Baskı: VATAN MATBAASI

● Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A. Ş. — Cağaloğlu - İstanbul, Tel.: 27 38 54 ● İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL, Tel.: 27 89 49 ● Abone Şartları: Yıllık 44 Lira, Altı Aylık 22 Lira, Üç Aylık 11 Lira ● İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları yüzde 50 indirimlidir ● Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır ● Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruş'tan kabul edilmektedir